

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ (1898-1918)

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ (Διεύθυνσις)

ΑΘΗΝΑΙ - ΑΡΙΘ. 8

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 7

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1936

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου-1 Νοεμβρίου)

Σειρά μέτρων καὶ πολιτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως, αἱ ὁποῖαι διεδέχθησαν ἀλλήλας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, καθιστοῦν ἔτι πλέον προφανή, παρ' ὅτι ἦτο μέχρι τοῦδε τὴν πρόθεσιν τῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς, ὅπως προχωρήσῃ ἀδιστακτικῶς εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάραξε δι' ἑαυτὴν μὲ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Ἀυγούστου καὶ ὅπως βαθμιαίως μὲν, ἀλλὰ θαρραλέως, δημιουργήσῃ τὴν ἐντελῶς διάφορον πρὸς ἀντιλήψεις καὶ συνηθείας τοῦ παρελθόντος νέαν μορφήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Κατέστη πράγματι προφανές, ὅτι ἡ νέα πολιτικὴ κατάστασις, ἡ δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τῆς 4ης Ἀυγούστου, δὲν ἔχει, οὔτε θέλει νὰ ἔχη καμμίαν ὁμοιότητα πρὸς καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμεσολάβησαν μεταξὺ τῶν ἐν αλλαγασσομένων κοινοβουλευτικῶν ἢ ἡμικοινοβουλευτικῶν ἐπικρατήσεων τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης κοιμματικῆς μερίδος. Αἱ καταστάσεις ἐκεῖναι ἀπετέλουσαν προσωπικὰς δικτατορίας, ὑποκινουμένας καὶ ὑποστηριζομένας ἀπὸ τὰς κοιμματικὰς παρατάξεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεπορεύθησαν οἱ ἀρχηγοὶ των, καὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ βᾶθος οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχον ἀπὸ τοῦ νὰ προετοιμάσουν διὰ παντὸς τρόπου μίαν νέαν ἐκλογικὴν νίκην τῆς παρατάξεως τοῦ συνεπάθου.

Δι' αὐτὸν ἀκριβοῶς τὸν λόγον, ἐσπείδον οἱ δῆθεν δικτάτορες ἐκεῖνοι νὰ διακηρύξουν, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ ἐκτροπῶν ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα, εἶνε στιγμιαία μόνον, ὅτι θὰ καλέσουν τὸν λαὸν εἰς τὰς κάλπας εὐθὺς ὡς ὑπάρξουν αἱ ἔγγραψαις περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς τάξεως, ὅτι θὰ ὑποβάλλουν πρὸς κύρωσιν ὅλας τὰς ἀθαιρέτους πρά-

Ἡ ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

ὡς γνωστὸν, ἡ Διεύθυνσις τοῦ Γαλλικοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου ἔκρινε πρὸ τίνος, ὅτι ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο τὸ ἀθάνατον ἀριστούργημα τῆς Ἑλληνικῆς γλυπτικῆς τέχνης, ἦτο ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κάλλος τῆς. Κατόπιν τούτου, ἡ «Ἀφροδίτη τῆς Μήλου» ἀπεμονώθη ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γύρω ἀρχαιοτήτας καὶ ἐταποθετήθη εἰς ἄλλην ἀληθῶς περιόπτον θέσιν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνωτέρω ὡραία φωτογραφία δίδει μίαν ἰδέαν.

ξεις των, εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συγκληθῇ Ἐθνοσυνέλευσιν ἢ Βουλῆν. Καὶ ἦτο δι' ὅλους καταφανὴς καὶ ἀναμφισβήτητος ὅχι μόνον ὁ προσωρινός, ἀλλὰ καὶ ὁ σαφὴς κοιμματικὸς χαρακτήρ των καταστάσεων ἐκείνων.

Ἐντελῶς διάφορος, πράγματι, ἐμφανίζεται, εὐθὺς μετὰ τὸν τρίτον μῆνα τῆς ἡ νέας Ἑλληνικῆς κατά-

στασις, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἀπὸ τῆς 4ης Ἀυγούστου. Καμμία ἀπολύτως ὑπόσχεσις δὲν ἐδόθη περὶ ἐπανόδου εἰς τὰς κάλπας καὶ εἰς τὰς κοιμματικὰς ἐκλογάς, ταχέως ἐγκαταλείψεως τῆς ἀρχῆς, περὶ μεταγενεστέρως ὑποβολῆς πρὸς κύρωσιν των λαμβανομένων μέτρων εἰς κάποιαν ὑποθετικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἢ Βουλῆν, Ἄπ' ἐναντίας ἐτοπίσθη μὲ

τόν καθηγορηματικώτερον τρόπον και χωρίς καμμίαν υπεφυγήν εις τόν Έλληνικόν Λαόν, ότι ή νέα κατάσταση προέκυψε από την σαφή επίγνωσιν του γεγονότος, ότι το κοινοβουλευτικόν σύστημα, χρεωκοπήσαν εις τά πλείεστα του κόσμου Έθνη, αλλά νοθευθέν ιδίως εν Έλλάδι και εξελιχθέν εις ένα τρομερόν σύστημα δικασίου, κομματισμού και συναλλαγής, ήτο όλέθριον διά τόν Έθνος και παρέπει, κατά συνέπειαν, να καταργηθή. Θεαρραλέως και αποφασιστικώς οι κυβερνήοντες, αναλαμβάνοντες όλας τάς εθύνων των μέτρων, τά όποια πραγματικοποιούν, άπαξιούοντες νά καλυφθούν όπισθεν του παραπεισμένου μιας υποθετικής μελλοντικής Βουλής. Και μακρόν, του νά υπόσχωνται ταχεύαν εγκατάλειψιν της άρχης, δηλώνουν άπεριφράστως, ότι είχε αποφασισμένοι νά μείνουν εις την άρχην επί μακρόν, μακρότατον χρόνον, τόσον όσοσ θα χρεισασθή διά νά άχθή εις πέρας τόν αναληφθέν βαρύν και δυσχερές έργον.

Με την πραγματικότητα αυτην, την ανεπίδεκτον συζητήσεως, έσυνηθήσεν ήδη ο Έλληνικός Λαός και έσυνηθήσεν πολύ ταχύτερα και ευκολώτερα, παρά όσον θα έφαντάζοντο οι μεταβαλόντες το πολιτεύεσθαι εις βιωτικόν επάγγελμα και έχοντες, κατά συνέπειαν, ανάγκη νά διατηρούν δι' όλους την αντίληψιν, ότι ο Έλληνικός Λαός εινα άφωτισιμένος εις τό σύστημα, τό όποσον τους εξασφαλίσει τό επάγγελμά των. Οι όλιγοί άμέτως ενδιαφερόμενοι και κατά φυσικόν λόγον δυσφορούντες, έχουν ήδη και αυτοί άντιληφθή την έλαχίστην απήχησιν, την όποϊαν αι Ιεραρχίαι των ευρίσκουν εις τους εδρυτέρους λαϊκούς κύκλους. Ο πολυς κόσμος γνωρίζει ότι εύρε την ήσυχίαν του, ότι δύναται νά επιδοθή άνερόχλητος και άπερίσπαστος εις την παραγωγικήν του εργασίαν, ότι ή άδριανή ήμέρα θα εξημερωθή χωρίς νά υπάρχη κανεις κίνδυνος, μεταβολών, άναστατώσεων, ταραχών, ότι δύναται νά άναμείνν την λύσιν των ζητημάτων του, έφ' όσον εινα δίκαια και άνθρωπιώς πραγματοποιήσιμα. Και χρειάζεται πολλή ήφέλεια διά νά θεθαλώση κανεις, ότι ένοστάληρε την κάλπην, την ψήφον, τόν προσικολογικόν λόγον, την έμπορηστικήν συζήτησιν, όλας δηλαδή έκείνας τάς εκδηλώσεις του λεγομένου «κοινοβουλευτικου έβου του Έθνους», οι ό-

ποια δια τους εργαζομένους Έλληνας μεταφράζοντο εις άναστολήν της εργασίας, εις ζήμιας θειτικάς και άποθετικάς, εις ένίσχυσιν των άνατριπτικών ιδεολογιών, εις πολυδαπάνους υποχωρήσεις απέναντι της εύκόλου δημοκρατίας.

Αλλά, ως ετονίζομεν ήδη εν άρχή, καθίσταται πλέον προφανές, ότι και πέραν της νέας αυτης πραγματικότητας, ή όποια έδρημοιργήθη και την όποϊαν κάθε άλλο παρά μετά δυσφορίας αποδέχεται ή μεγάλη πλειοψηφία του Έλληνικου λαου, ή Κυβέρνησις αποδέλεπει εις την δημιουργίαν — την εαθμιαίαν έστω — μιας νέας μορφής του Έλληνικου Κράτους, ή όποια νά οριςτικοποιή και νά άποκρυστάλλωνη εις νέας συνταγματικάς διατάξεις, εις νέον καταστατικόν χάρτην, τρόπον τινά, την επελθούσαν από της 4ης Αύγουστου μεταβολήν νικί την χειραφέτησιν από καθυστερημένα πολιτικά και πνευματικά συνθήματα. Εινα ευχάριστον τό γεγονός, ότι προς την άποκρυστάλλωσιν αυτην έαινομεν εαθμιαίως, χωρίς περιττήν σπουδήν και χωρίς εν των προτέρων καθωρισμένης άτέλικτους προδιαγραφάς. Μία έσπευσμένη σύνταξις καταστατικού χάρτου, είτε κατά τό σύστημα του σωματειακου Κράτους της Ιταλίας, είτε κατά άλλο τι σύστημα, θα ήγεν εις άντιγραφήν ξένων προτύπων, δυσκόλως δυναμένων νά προσαρμοσθούν προς τάς προϋποθέσεις, τάς γεωγραφικάς, ιστορικάς, κλιματολογικάς και ψυχολογικάς της χώρας, θα ήγεν δηλαδή εις επανάληψιν του κακου, τό όποϊον επέφερεν εις την χώραν ή υπό σπευδόντων πολιτικών άντιγραφών Γαλλικών, Βελγικών ή Τσεχοσλοβακικών προτύπων, τελείως άκαταλλήλων διά την χώραν μας.

Αντιθέτως, ή προσεκτική, επιφυλακτική και μη σπεύδουσα μελέτη των νέων κατευθύνσεων, προς τάς όποιας θα πρέπη νά στραφή ή προσπάθεια διά την τελικήν διαμόρφωσιν του νέου Έλληνικου Κράτους, έχει δύο αγαθά: πρώτον μέν, ότι με τό ήδη άκολουθούμενον σύστημα της απ' εύθροισίας επικοινωνίας των κυβερνώντων με τάς λαϊκούς μάζας δημιουργείται ή επαφή, ή όποια καθιστά τους πρώτους ενήμερους των λαϊκών επιθυμιών και αναγκών, και δεύτερον ότι δίδεται ο καιρός διά νά εκδηλωθούν πληρέστερον τάσεις, ένυπόχρουσαι ήδη εις τόν Έλληνικόν λαϊκόν οργανισμόν,

άναποκρινόμεναι προς τάς παραδόσεις του και την νοστρωσίαν του, ικαναί νά δημιουργήσουν ένα νέον κρατικόν σύστημα, ξένον τελείως προς τόν κοινοβουλευτισμόν, καθιστών άπολύτως και διά πάντοτε άδύνατον την επάνοδον των νηματικών συνθημάτων και συνθησιών, ικανόν νά άναποκριθή πληρέστερον προς τάς ανάγκας του εθνικου οργανισμού.

Η Ιστορία μας, ή ανεξάντλητος ιστορία του Έλληνικου πολιτισμού, από την όποϊαν με τόσην έπιτηδειότητα όλοι οι πολιτικοί άνδρες όλων των χωρών άπεπειράθησαν νά άντλήσουν δικαιολογίας διά τή διάφορα συστήματα, τά όποια εισήγγον, θα μάς δώση άσφαλίως την λύσιν του προβλήματος τό όποϊον μάς άπασχολεί. Εκείνο τό όποϊον ζητείται, εινα ένα σύστημα, τό όποϊον νά συνειδητοποιή την ανάγκην της ύποταχής των καθ' έκαστον συμφερόντων εις τό κοινόν του συνόλου συμφέρον, της έναρμόνισιως των ιδιαιτέρων άτομικών άντιλήψεων εις την κοινήν αντίληψιν της έξυπρητήσεως του Έθνους, της έναρμόνισιως όλων των προσπαθειών εις μίαν κοινήν προσπάθειαν διά τό καλόν του Έθνους, έμπνευσμένη από την άρχην, ότι μόνον εις την εύτυχίαν του συνόλου δύναται νά άνευρεθή νικί νά υπάξει ή εύτυχία του άτόμου. Τό πρότυπον συστήματος, τό όποϊον επραγματοποιεί αυτάς τάς επιδιώξεις και τό όποϊον έμεινε περιήρημον και υποδειγματικόν εις την Ιστορίαν, μάς τό έδωσεν ή άρχαία Έλληνική πόλις: ή «πόλις», ή όποια, αντιπροσωπεύουσα την σημερινήν μορφήν του Κράτους, δέν εινα μόνον ή εγγύτης της άσφαλείας και της ζωής του πολίτου, αλλά ή συνισταμένη όλων των προσπαθειών του, τό σύμβολον της συνεχείας, την όποϊαν δέν δύναται νά μεταβάλλη ο θάνατος και ή ανθρωπίνη φθορά, ή ανώτερα έννοια, ή όποια έναρμονίζει όλας τάς ιδιαιτέρας προσπαθειάς, ή πατρις, εις την όποϊαν άνήκει κάθε σκέψις και κάθε πράξις του άτόμου, ή άληθινή μήτηρ δι' όλους, ή δικαιομένη νά ζητήσει κάθε θυσίαν, αλλά και υποχρεωμένη νά εξασφαλίση διά του «νόμου» της την έσπολιτείαν και την δικαιοσύνην, ή στοιργική μήτηρ, ή πρόθυμος διά κάθε βοήθειαν και διά κάθε άνακοφισιν, ή αστηρική μήτηρ, ή όποια μόνη δικαιούται νά μορφώση και νά εκπαιδεύση σύμφωνα με τό ιδανικόν της, τό όποι-

ΠΕΝΝΙΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Από την πνευματικήν κίνησιν όλου του κόσμου)

Με εξαιρετικόν ενδιαφέρον άναμένεται από τους φιλοτέχνους ή μεγάλη έκθεσις των έργων του Ροϋμπενς, ή όποια ονομαζοιται διά τά μέσα του προσχεούς Νοεμβρίου και ή όποια θα συγκεντρώση τά περισσότερα εκ των άριστουργημάτων του άσυγκρίτου Φλαμανδου ζωγράφου. — Από όλα τά μέρη του κόσμου θα δανεισθούν εις την Γαλλικήν πρωτεύουσαν έργα του Ροϋμπενς, διά νά εινα πλήρης ή έκθεσις αυτή. Ούτω, λέγεται ότι ο βασιλεύς της Άγγλίας θα δανείση δύο μεγάλους πίνακας από την άτομικήν του συλλογήν. — Αφ' έτέρου, ή Γερμανική κυβέρνησις έξουσιοδότησε τάς πινακοθήκας και τά μουσεια του Μονάχου, του Βερολίνου, της Δρέσδης και της Λειψίας, που κατέχουν σπουδαία έργα του Φλαμανδου ζωγράφου νά τά στείλουν εις τό Παρίσι. Επίσης θα στείλουν έργα αι πινακοθήκαι της Στοκχόλμης, του Αμστερταμ, της Άμβέρσης, της Βιέννης, της Νέας Υόρκης κλπ. — Σημειωτέον ότι ή έκθεσις δέν θα περιορισθή μόνον εις έργα του Ροϋμπενς, αλλά και του Βαν Ντάιμ, του Τένιερε, του Γιόρνταενς και άλλων Φλαμανδων ζωγράφων. — Εις τό Έλισαβετινικόν της περιοχής του Κουμπάν εις την Νοτίου Ρωσσίαν, μία άρχαιολογική άποστολή έφερον εις φώς τά ερείπια μιας πόλεως, ή όποια χρονολογείται από δύο χιλιάδων πεντακοσίων έτων και παρουσιάζει εξαιρετικόν ενδιαφέρον. — Μέσα εις τά ερείπια άνευρέθησαν αφ' ένδς μέν άγγεία, όμοια σχεδόν εντέλως με τά άγγεία, που κατασκευάζουν οι σημερινοί κάτοικοι της περιοχής, αλλά και άλλα, τά όποια εινα προφανώς Έλληνικής προελεύσεως και τά όποια άποδεικνύουν την έπικοινωνίαν, που ύπήρχε κατά την μακρινήν εκείνην εποχήν μεταξύ των αρχαίων Έλ-

ον εινα ιδανικόν ένότητος και συνεχείας αιωνίας. — Άλλοι άντέγραψαν από την Έλληνικήν Ιστορίαν και κατώρθωσαν νά δημιουργήσουν καθεστώτα άληθώς έθνικα, άληθώς μόνιμα, ήθικα και ικανοποιούντα όλας τάς επιδιώξεις άνωτέρου ανθρώπου. Ημεις δικαιομένθα περισσότερον από κάθε άλλον νά άνευρωμεν εις την ίδίαν Ιστορίαν τά αιώνια εκείνα πρότυπα, τά όποια δι' ήμάς τους Έλληνας ιδίως εινα κατ'άλληλα, διότι δι' Έλληνας και από Έλληνας έχοιγα.

λίων και των Σαρματών της Νοτίου Ρωσσίας. — Ο φωνογράφος άνεγνωρίσθη πλέον επισήμως ως πολύτιμον όργανον γλωσσολογικών σπουδών. Η Σχολή Ανατολικών Έρευνών, την όποϊαν έχει ιδρύσει τό Ίνστιτούτον Ροκφέλλερ εις Παρισίους, απέκτησε κατ' αυτάς ειδικήν ηλεκτρικήν εγκατάστασιν φωνοληψίας διά την μελέτην και την διδασκαλίαν των Ανατολικών γλωσσών. — Σημειωτέον, ότι από ετών ήδη άποστλαί του Ίνστιτούτου αυτου περιέρονται την Αφρικην και την Ασίαν, διά νά παίρνουν δίσκους, αποδίδοντας διαφόρους σπανίας και εξαφανισόμενα βαθμιαίως διαλέκτους των δύο αυτών ήπειρών. — Φιλοδοξία δέ της Σχολής εινα νά κατορθώση βαθμιαίως νά δημιουργήση πλήρη δισκοθήκην (κατα τό βιβλιοθήκην), περιέχουσαν όλας τάς γλώσσας της Ασίας και της Αφρικης. — Θα ενδιαφέρη ίσως τους Αθηναίους, οι όποιοι παρακολουθούν κατά τάς ήμέρας αυτάς τάς παραστάσεις του «Ρωμαίον και της Ιουλιέττας», νά μάθουν ότι εξακολουθεί πάντοτε νά παίζεται με εξαιρετικήν έπιτυχίαν εις τό Λονδίνον ή μεγάλη Αμερικανικήταινία με τό άθάνατον έργον του Σαίξπηρ. — Δύο ή τρεις μόνον Άγγλοι κριτικοί εσχολιάσαν δυσμενώς την ταινίαν, ώθούμενοι μάλλον από την προκατάληψιν, ότι ουτε ο σκηνοθέτης, ουτε οι ήθοιοιοι του Χόλλυγουντ εινα δυνατόν νά αποδώσουν ένα Σαίξπηρειον έργον με την λεπτότητα και τόν σεβασμόν της παραδόσεως που χρειάζεται. — Όλος ο κόσμος όμως και οι περισσότεροι κριτικοί συμφώνησαν ότι ή σκηνοθεσία, παρά τόν κάπως υπερβολικόν πλοϋτόν της, εινα άληθώς υποβλητική και δημιουργεί πλήρως την άπόσπασμαν της Ιταλικής Αναγεννήσεως και ότι τό παίξιμον της Καναδής ήθοιοιού Νόμα Σήρερ εις τόν ρόλον της Ιουλιέττας εινα σχεδόν ύπέροχον και συγκινεί βαθύτατα εις πλείεστα σημεία τους άκροατάς. — Από τά δύο τελευταία τεύχη της γνωστής «Επιθεωρήσεως των Παρισίων» ήργισε νά δημοσιευεται, υπό τόν τίτλον «Το ειβόλλιον εις την Κρήτην», ένα μυθιστόρημα της συγγραφέως κ. Κλαίρ Σαιντ-Σολίν. του όποϊου ή υπόθεσις διαδροματίζεται όλόκληρος εις την Κρήτην. — Τό χαρακτηριστικόν του μυθιστορήματος αυτου — τό όποϊον σημειωτέον εινα άρκητά ενδιαφέρον και πολύ καλογραμμένον — εινα ότι ή συγγραφέως δέν έγνωρίσεν, όπως πολλοί άλλοι συνάδελ-

φοί της, την Ελλάδα μόνον από ένα σύντομον ταξιδιον της, αλλά έμεινε εις την Κρήτην επί άρκετόν καιρόν και έμαθε πολύ καλά και τόν τρόπον της ζωής και τά χαρακτηριστικά των κατοίκων της νήσου. — Πολύ ενδιαφέρον επίσης εινα εις τό μυθιστόρημα αυτό ο τύπος του νεαρου Έλληνος, τόν όποϊον ερωτεύεται ή ήρωίς και ο όποιος, γεννηθείς από Έλληνας γονείς εις την Ρωσσίαν, άναπτυχθείς από Αγγλίδα παιδαγωγόν, ύπηρετήσας εις την Γαλλικήν λεγεώνα των ξένων του Μαρόκου, εινα άληθινός κοσμοπολίτης. — Με εξαιρετικήν επισιμότητα δίδεται κατά την εβδομάδα αυτην ή εβδομάς του Γερμανικου βιβλιου εις τό Βάιμαρ. Το εθνομουσουλαιστικόν καθεστώς, άντιπροσωπευόμενον από τόν ύπουργόν της Προπαγάνδας κ. Γκαϊμπελς, ενισχύει με κάθε τρόπον την έκθεσιν αυτην, διά νά άποδείξει τό ενδιαφέρον του ύπερ της λογοτεχνίας. — Σημειωτέον ότι ή έκλογή του Βάιμαρ, του παλαιου αυτου και περιφημου λογοτεχνικου κέντρου της Γερμανίας, έγινεν έπιτήδες, διά νά τεθή ή όλη προσπάθεια υπό την προστασίαν της σκιάς των δύο μεγάλων Γερμανων ποιητών, που έδρασαν εκεί, του Γκαίτε και του Σίλλερ. — Η «Ραμόνα», ή άλησμόνητος Ραμόνα, ή όποια πρό άρκετών ετών, ως βοήθη τότε άκόμη ταυία, ειχε προκαλέσει τόσας συγκινήσεις και εις όλον τόν κόσμο, άλλα και εις την πόλιν μετ ειδικώς, επανέρχεται άπαξ έτι επί της εθνης. — Αυτην την φοράν φαίνεται ότι ή σκηνοθεσία της Ραμόνας εινα καταπληκτική εις πλοϋτον. Το γεγονός ότι όλόκληρος σχεδόν ή ταινία εινα χρωματιστή και ότι τόν ρόλον της ήρωίδος υποδύεται ή περιφημος Ζαννέτ Μαντόναλ με την ώραίαν της φωνήν, συντελεί πολύ εις την έπιτυχίαν. — Η εισαγωγή της μουσικής εις την προεκλογικήν κίνησιν, ως απαραίτητου στοιχείου διά την έπιτυχίαν ένδς κόμματος, άποτελεί πρωτοτυπίαν που δέν μάς έχχεται αυτην την φοράν από την Αμερικην, άλλα από τάς Ίνδιαις. — Πράγματι, διά τάς διεξαγομένας έντδς των προσεχών ήμερών εκλογάς της Νομοθετικής Συνελεύσεως της Βομβάης, τό κόμμα των Αντι-βραχμάνων κατήρτισε μίαν ειδικήν πολυμελή χορωδία, ή όποια περιέρχεται όλας τάς πόλεις και τά χωρία διά νά ψάλλη... τό εκλογικόν πρόγραμμα του κόμματος. — Όπως θεθαίωονν αι Αγγλικαι έφημερίδες, ή πρωτοτυπία αυτη έχει πολλήν έπιτυχίαν και κάποτε σχεδόν όλόκληροι οι πληθυσμοί των κομπούλεων και των χωρίων, από τό όποια διέρχεται ή χορωδία, συγκεντρώνονται εις τάς πλατείαις διά νά άκούσουν τό άρμονικόν αυτό πρόγραμμα. — Η προσεχής έκλογή του άντικαταστάτου του μακαριτου ποιητου Ανδρ ντε Ρενιέ εις την Γαλλικήν Ακαδημίαν κρατεί κατ' αυτάς εν συγκινήσει και τους Γάλλους θθανάτους και τους φιλολογικους κύκλους των Παρισίων. — Φαίνεται ότι οι άκαδημαϊκοί, με-

ΠΑΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

Μία πολύ ελκυστική πρόσκλησις:
 — Έρχεσαι να πάρουμε μαζί τὸ τσάι, μὸ φίλος. Θὰ σοὺ παρουσιάσω καὶ μερικὲς Ἀρσακειάδες...

Ἡ πρόσκλησις, μὲ τὸν ἔορτασμόν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Ἀρσακείου, ἦτο πολὺ ἐπίκαιρος.

Ἐπήγα.

Ὁ φίλος καὶ ἡ γυναῖκά του μὲ ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδιώτατα. Αἱ Ἀρσακειάδες δὲν εἶχαν φθάσει φαινεταί, ἀκόμη, διότι σὲ σαλόνι τοῦ φίλου, ἐπὶ τοῦ παρόντος παρενοχλοῦντο μόνον δύο κυρίες πολὺ προχωρημένης ἡλικίας. Ἡ μία ἀσφαλῶς θὰ εἶχε φθάσει τὰ ὄγδοντα, ἀνδρὲν τὰ εἶχε περάσει, καὶ ἡ ἄλλη θὰ εἶχε γεμίσει τὰ ἑβδομήντα της. Κρατοῦσαν ὅμως πολὺ καλά, γιὰ τὴν ἡλικία τους, καὶ ἡ δύο, καὶ εἶχαν, θὰ ἔλεγε κανεὶς, εἰς τὴν σεβασμὰν τῶν ἐμφάνισιν καὶ πανηγυρικόν, ποὺ ἐνθὺμιζε τὸν Παρθενῶνα ἡλιόλοιστον. Αἱ παρουσιάσεις ἔγιναν, μὲ τὴν ἴδιαν ἐγκαρδιότητα.

— Ἡ πεθερά μου.

— Χαίρω πολὺ, κυρία μου.

Ἦτο ἡ σχετικῶς νεωτέρα ἀπὸ τῆς δύο γηραλέες κυρίες.

Ἀκολούθησεν ἡ δευτέρα παρουσίασις:

— Καὶ ἡ μητέρα μου. Μένει συνήθως στὴν ἐπαρχία, μαζί μὲ τὰ ἄλλα τῆς παιδιά, ἀλλὰ μᾶς ἤλθεν ἐκτάκτως χθὲς τὸ βράδυ. Φαντάζεσαι πόση εἶνε ἡ χαρὰ μας.

— Τὸ φαντάζομαι. Ἐχάρηκα πολὺ, κυρά μου.

Ἦτο ἡ γεροντιότερη ἀπὸ τῆς δύο κυρίες καὶ ἔμενε πιστῆ σὲ

γραφικὸν ἔνδυμα τῆς ἰδιαιτέρας τῆς πατρίδος, ποὺ ἔδινε κάποιαν ἀναδρομικὴν χάριν εἰς τὴν ἱστορικὴν τῆς ἐμφάνισιν.

Ἀρχίσαινε νὰ μιλῶμε περὶ παλαιῶν καὶ λησμονημένων πραγμάτων. Τὸ τσάι προσεφέρθη, ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ ὦρα προχωροῦσε, ἀλλὰ αἱ Ἀρσακειάδες, περὶ τῶν ὁποίων μὸς εἶχε ἐμιλήσει ὁ φίλος, δὲν ἐφαίνοντο. Καὶ ὅμως ἡ πρόσκλησις ἦτο γιὰ τσάι, μετὰ Ἀρσακειάδων. Τί διάβολο! Ὅσον καὶ ἀνδρὲν ἤθελα νὰ ὑπενθυμίσω σὲ φίλον τὴν ὑπόθεσίν του, ἐπὶ τέλους διέπραξα τὴν ἀδιακροαίαν:

— Μᾶς ἀγοῦν ἡ Ἀρσακειάδες... τοῦ εἶπα. Τί ἔγιναν;

— Ποιὲς Ἀρσακειάδες περιμένεις; ἔκαμεν ὁ φίλος. Νάτες! Πρὸ ὀλίγου, δὲν σοὺ τῆς παρουσίασα;

Ὁμολογῶ, πῶς βρόδῃκα σὲ κάπως δύσκολη θέσι.

— Ἡ κυρίες; εἶπα, μειδιῶν ἡλιθίως. Ὅποτε...

— Μάλιστα, κύριε. ἔσπευσε νὰ δεβαιώσῃ, μὲ προφανῆ συγκίνησιν, ἡ γεροντιότερα. Ἐμεῖς.

Τὸ πρᾶγμα ἀγχοῦσθαι νὰ γίνεταὶ συγκλητικόν.

— Εἶσθε Ἀρσακειάς, λοιπόν, κυρά μου;

— Ἀρσακειάς... ἀνεσιτέναξεν.

Ἀχ, παιδί μου! Πᾶνε ἐξήντα χρόνια κ' ἀπάνω ἀπὸ τότε καὶ μὸς φαίνεται πῶς εἶνε τούτη ἡ στιγμὴ. Νομίζω ἀκόμα, πῶς φοροῦ, τὴν ποδιά τοῦ σχολείου. Καὶ ἔκλεισα τὰ ὄγδοντα κύριε. Τί χρόνια ἐκεῖνα! Τὰ κορίτσια τότε δὲν τὰ μάθαιναν γράμματα, γιὰ νὰ μὴ γράφουν

γραφικὸς ἀστὴρ καὶ νὰ κερδίξῃ ἡ μάλλον νὰ ἀποφέρῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀρεκτὰ σημαντικὰ ποσά;

— Πράγματι, διὰ δύο ἢ τρεῖς ταινίας ποὺ γυρίζονται κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Χόλλυγουντ, ἐχρησιάσθησαν μερικοὶ ἰσποτόταμοι, τῶν ὁποίων ἡ συμμετοχὴ πληρῶνεται πρὸς 20 δολάρια (2 χιλ. δραχμῶν τὴν ἡμέραν).

— Σημειώτεον ὅτι, ἐπειδὴ τὰ ἄγρια θηρία εἶνε περιζήτητα διὰ τὰς ταινίας, ἔχει καθορισθῆ ἤδη καὶ σταθερὸν τιμολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμφανίζονται ἐπὶ κεφαλῆς ὡς ἀκτβεῖς ἀστέρης οἱ ἰσποτόταμοι, ἐνῶ καὶ οἱ λέοντες καὶ αἱ κἀμηλοὶ, καὶ οἱ κροκόδειλοι εἶνε πολὺ εὐθηνότεροι,

ραβασάκια. Ἡ μητέρα μας ὅμως, ποὺ ἦτανε μορφωμένη γυναῖκα, γιατί εἶχε σπουδάσει κ' ἐκείνη σὲ Ἀρσακειοί....

— Καὶ ἡ μητέρα σας, λοιπόν, Ἀρσακειάς; τὴν διέκομα.

— Βεβαίωτατα. Ἦτανε ἀπὸ τῆς πρῶτης μαθήτριας τοῦ Ἀρσακείου.

Ἡ ἄλλη γηραλέα κυρία, ἡ πεθερὰ τοῦ φίλου, εἶχε μελαγχολήσει.

— Μὴ μὸς τὰ θυμίζῃς, καὶ ἐμὴν Ἀσπασία... εἶπε. Νομίζω, πῶς εἶνε αὐτὴ ἡ στιγμὴ, ποὺ ἀνεβαίνω βιαστικὰ μὲ τὴ σάκκα μου τῆς σκάλῆς τοῦ Ἀρσακείου, γιὰ ν' ἀποφύγω ἕναν αὐθάδη φοιτητῆ, μὲ τὸ μὸς εἰς τῆς πλάτες, ποὺ μ' ἀκολουθεῖ... Τί φόβο μὸς εἶχε δώσει ὁ ἀχρεῖος! Ἀκόμα χιτυπάει ἡ καρδιά μου.

— Ὅποτε κ' εἰσεῖς Ἀρσακειάς, κυρία μου;

Μὸς ἀπήντησε μ' ἕναν ἀνασιτέναγμόν, ποὺ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι φθάνει, ὡς μακρὴν ἡχώ, ἀπὸ τὰ βάθη τῶν χρόνων. Ἡ σύζυγος τοῦ φίλου ἐν τῷ μεταξῷ, ἐνῶ μὸς προσέφερεν ἕνα δεύτερον τσάι, μὸς εἶπε, καθὼς ἔσκυθεν, ὄχι χωρὶς κάποιον κρυφὸν καμάρου:

— Κ' ἐμένα, ποὺ μὲ δάξετε;

— Ὅποτε κ' εἰσεῖς Ἀρσακειάς, κυρία μου;

— Ὁχι, παίζουμε. Γνησιωτάτη μάλιστα.

Ὁ φίλος ἔλυσεν τὴν πανοῦργον σιωπὴν του.

— Δὲν σοὺ εἶπα, ὅτι θὰ σοὺ παρουσιάσω μερικὲς Ἀρσακειάδες;

Βλέπεις, λοιπόν, πῶς ἐκράτησα τὸν λόγον μου. Σοὺ παρουσίασα τρεῖς γενεές Ἀρσακειάδων. Δὲν πιστεύω νᾶχησ παράπονο. Καὶ τώρα θὰ σοὺ παρουσιάσω καὶ τετάρτην. Ἀσπασούλα, (ἐφώναξε) ἔλα νὰ γνωρίσης τὸν κύριον...

Καὶ ἔτσι, μεταξῷ τεσσάρων γενεῶν Ἀρσακειάδων, ἐπανηγυρίσαμε τὴν πραγματικὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ Ἀρσακείου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Διατίθενται οἱ ἀπομένοντες δύο ὁροφοὶ πολυκατοικίας πολυτελείας εἰς τὸ Κολωνάκι, ἐν τεσσάρων ὁωματίων, χῶλλ καὶ λοιπῶν χρειαζῶν.

Πληροφορίαι Γραφεῖα Ἄνω ὀνόμαυ Ἐταιρείας Ἑργολησιῶν ΜΑΤΣΑΞ-ΡΑΖΕΛΟΣ, μηχανικοὶ, ὁδὸς Κανάρη 16. Τηλ. 28-548.

Μερίται ἀποκλείονται

Τὸ Γαλλικὸν διήγημα

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ὑπὸ Πέτρου Ρενιώ

Ὁ δόκτωρ Μορώ, εἰς ἡλικίαν πενήντᾶ ἐτῶν, θὰ ἠμποροῦσε νὰ καταλεχθῆ μεταξῷ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐπέτυχαν εἰς τὴν ζωὴν τους. Τὸ ὄνομά του εἶχε τὴν σφαιρὰν τῆς ψυχιατρικῆς ἦτο αὐθεντία, καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ γραφείου καὶ τοῦ ἱατροῦ του ἐμμετροῦσε τὴν ἀφθονον καὶ ἐκλεκτὴν πελατεῖάν του.

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, ὁ διάσημος φρονολόγος εἶχε ἤδη ἐξετάσει μερικὸν ἀρρώστους. Ἐφώναξε τὸν ὑπερέτην του καὶ ἠθέλησε νὰ ἐτοιμασθῆ διὰ νὰ βγῆ, προκειμένου νὰ γευματίσῃ εἰς ἕνα φιλικόν του σπίτι. Ἐδιάζετο, ἐπειδὴ οἱ ἀσθενεῖς τὸν εἶχαν κρατήσει περισσότερον τοῦ συνήθους.

— Περιμένει ἀκόμη μία κυρία τὸν κύριον καθηγητῆν, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶνε πολὺ ἀργά γιὰ σήμερα!, ἀπήντησεν ἀνυπομόνος ὁ Μορώ.

«Πές της ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναέλθῃ.»

— Ἡ κυρία μὲ παρεκάλεσε νὰ πληροφορήσω τὸν κύριον καθηγητῆν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς της δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν ἀναβολήν.

— Καλὰ λοιπόν! Ἄς περάσῃ μέσα ἡ κυρία!

Ἡ κυρία ἦτο κομπῆ καὶ πολὺ νόστιμη. Μετὰ τὴν ἀναγκαίαν προεισαγωγὴν ἤρξισεν ἀμέσως νὰ ἐμιλήσῃ περὶ τῶν λυπηρῶν περιστάτικῶν, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ συμβουλευθῆ τὸν διακεκριμένον ἱατρόν.

Ἐδίστασα πολὺ προτῶ ἀποφασίσω τὸ δυσάρεστον αὐτὸ διάβημα. Εἰς τὸ τέλος ὅμως ἐσκέφθην ὅτι, ἀν ἀνέβαλλα περισσότερον, γιὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου σὲ σᾶς, ἡ ἀρρώστεια τοῦ συζύγου μου ἠμποροῦσε νὰ χειροτεροῦσῃ ἢ καὶ νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἀνάτομος.

Ὁ δόκτωρ Μορώ ὑπεκλίθη καὶ μὲ μίαν χειρονομίαν ἔδειξε πόσον ἐκινουῦσαν τὸν οἶκόν του αἱ δυστυχίαι τῶν ἄλλων.

— Ὁ ἀνδρας μου — ἐξηκολούθησεν ἡ ἐπισκέπτρια — εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους βιομηχανοὺς τῶν Παρισίων. Δυστυχῶς ἡ παραδόμοσις κρίσις ἐξημίωσε καὶ τὰς ἰδικὰς του ἐπιχειρήσεις. Διὰ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν οικονομικὴν του κατάστασιν, ἐρρί-

ψθῆ ψυχῆ καὶ σώματι εἰς τὴν ἐργασίαν. Παρ' ὅλας τὰς συστάσεις μου καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν οἰκογενειακῶν μας γιαιτροῶν, ἐκουράσθη ἔτσι πάρα πολὺ καὶ ἀπὸ τινος πάσχει ἀπὸ μίαν ἐξάντλησιν, ἣ θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἰπῶ καλύτερα ἀπὸ μίαν ψυχικὴν κατάπτοσιν. Ἐχει καταληφθῆ, ταῦτοχρόνος, ἀπὸ μίαν ἔμμονον ἰδέαν, καὶ φοβεῖται ὅτι τὸν περιστοιχίζουσι κλέπται. Πολὺ συχνὰ σκρῶνεται τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τρέχει μέσα στὸ σπίτι, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ὅλα τὰ ἐπιπλα. Ἐπειτα, γυρίζει ταρναμένως καὶ ἀποθαρομένως καὶ πλαγιάζει, ψιθυρίζων τὰς ἰδικὰς πάντοτε λέξεις: «Τὰ μαργαριτάρια μου!... Τί ἔγιναν τὰ μαργαριτάρια μου!...» Τὰ συμπτώματα αὐτὰ ἔγιναν μὲ τὸν καιρόν τόσο συχνὰ καὶ ἔντονα, ὥστε ἐθεώρησα, γιαιτρός, ὅτι ἐπεβάλλετο ἐπειγόντως νὰ ἔλθω νὰ ζητήσω τὴν γνώμην σας.

— Καὶ ἐκάματε πολὺ καλά, κυρία μου», ἀπήντησεν ὁ γιαιτρός. «Ἄν πρόκειται νὰ κοίμῃ κανεὶς ἐκ τῶν προτέρων, ἡ ἀσθένεια τοῦ συζύγου σας δὲν μοὺ φαίνεται ἀνάτομος. Ἐνοεῖτε ὅμως, ὅτι μοὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμω διάγνωση, προτῶ ἐξετάσω λεπτομερῶς τὸν ἀσθενῆ. Θὰ ἠμποροῦσατε, λοιπόν, αὔριον τὸ ἀπόγευμα, νὰ πείσετε τὸν ἀνδρα σας, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ;

— Φυσικὰ, εἶπεν ἡ νεαρά κυρία καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν ἱατρόν...

Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως τοῦ ἔμπορίου — πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε πλέον τὸν περσινὸν χειμῶνα τῆς οικονομικῆς κρίσεως — ἡ εἴσοδος τῆς νεαρᾶς ἐκείνης κυρίας εἰς τὸ πλησίον κατάστημα τοῦ κοσμηματοπόλου Βᾶν Ὁπελ, δὲν θὰ ἐπεροῦσεν ἀπαράτητος. Ἡ κυρία ἔφθασεν ἐπιβαίνουσα μίαν μεγάλην, στυλτηνῆς λιμουζίνας καὶ ὁ χρυσόστολιτος ὑπερέτακος τοῦ καταστήματος ἔσπευσε καὶ τὴν ὠδήγησε, κάτω ἀπὸ μίαν κόκκινην ὁμπρέλλαν, μολονότι δὲν ἔβρεχε καθόλου, μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ καταστήματος.

Ἡ ἄγνωστος δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὴν προθυμίαν τῶν πωλητῶν, ἐκάθισεν εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι της, ἐπάνω στὸ

ὁποῖον ἔλαμπεν ἕνα σπανίως ὡραϊότητος διαμάντι, ἐκάθισεν τὰ μαργαριτάρια ἐνὸς περιδεραίου, τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ τῆς βγάλουν ἀπὸ μίαν προθήκην.

— Πόσον στοιχίζει, ἠρώτησε τέλος μὲ ἀδιάφορον τόνον.

Ὁ διεθυντῆς τοῦ καταστήματος ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν:

— Ὁκτακόσιες χιλιάδες φράγκα, κυρία μου. Εἶνε ἕνα θαυμάσιο κολλιέ, καὶ μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ νεαρά κυρία ἔκαμεν ἕνα μορφασμόν καὶ ἐκύτταξεν ἕνα ἄλλο περιδεραῖον, τῆς ἰδίας προφανῶς ἀξίας. Ἐδίστασεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς, καὶ τέλος εἶπεν εἰς τὸν κοσμηματοπῶλην:

— Δὲν ξεύρω, ἀλήθεια, ποῖ νὰ προτιμῶσω. Εἶνε καὶ τὰ δύο πολὺ ὡραῖα! Θὰ ἠθέλα ὅμως νὰ ζητήσω καὶ τὴν γνώμην τοῦ συζύγου μου ἄλλ' εἶνε τόσο ἀπρησολημένος, ὥστε δὲν θέλει νὰ ἐνοχληθῆ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Θὰ μπορούσατε νὰ στείλετε μαζί μου ἕνα ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας μὲ τὰ μαργαριτάρια; Διὰ μεγαλειτέρην ἀσφάλειαν τὸν στέλνω ἔπειτα πίσω μὲ τὸ αὐτοκίνητόν μου.

— Θὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἄδελφός, εἶπεν ὁ διεθυντῆς.

— Εἶνε ὁ γιαιτρός ἀκόμη ἐδῶ, ἠρώτησεν ἡ νεαρά κυρία τὸν ὑπερέτην, καὶ ἄφησε τὸν διεθυντῆν τοῦ κοσμηματοπωλείου Βᾶν Ὁπελ νὰ περάσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναμονῆς:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε — εἶπε μὲ ἕνα θελιτικὸν μειδίαμα — περιμένετε ἐδῶ μερικὰ λεπτά, ὥσπου νὰ δείξω εἰς τὸν ἀνδρα μου τὰ μαργαριτάρια. Μόλις ἀποφασίσωμ, θὰ ἔλθῃ ὁ γιαιτρός μόνος του νὰ συνενωθῇ μαζί σας.

Ἐπῆρε τὰ δύο κοντάκια μὲ τὰ περιδεραῖα, τὰ ὁποῖα ὁ κοσμηματοπῶλης εἶχε ἀκουμπήσει ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι διπλα του, καὶ ἐβγήκε μὲ ἑλαφρὸν βᾶδισμα ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Εἰς τὸν προθάλαμον ἠκούσθη μίαν πόρτα νὰ κλειθῆ ἑλαφρά...

Ὁ δόκτωρ Μορώ ἀπεσπᾶσθη ἔξω ἀπὸ τὸ διάβασμά του, λόγω ἐνὸς ζωηροῦ θυροῦ. Ὁ διάσημος ψυχιατρός ἐξάρωσε τὰ φρούδια του, διότι, μολονότι ἤρξετο εἰς δοσοληφίας μὲ πολλοὺς τρελλοὺς, δὲν τοῦ ἄρσενε καθόλου νὰ ἀκούῃ τῆς φασαρίας τῶν μέσων σὲ σπίτι του. Αὐτὸ δὲν ἀνταπεκρίνετο οὐτε εἰς τὰς συνηθείας του ὡς ἱατροῦ, διότι ἐκινδύνευε νὰ ἀνι-

ΘΡΥΨΑΛΑ

Είς όλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τινά-
ζουν τὰ πέταλα ἵππο ἀνόνημοι, καὶ
μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πολλοῦ τὰ
ἐτίναξεν ὁ Πήγασος.

Ἡ μέγας ἀνθρώπος ἢ μέγας
ἄλλος πρόει νὰ εἶνε κανεῖς, διὰ νὰ
ἀπαθανάτιση τὸ ὄνομά του. Τοῦ
πρώτου μνημονεύεται συνήθως καὶ ἡ
ιδιότης καὶ τὸ ἔργον. Τοῦ δευτέρου
ἀρκεῖ μόνον τὸ ὄνομα, πού κατήντησε
σύμβολον, καὶ συγκεντρώνει ὅλα. Ὁ
Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ἡρόστρατος λ. χάρ-
ριν.

Ὁ σαλπικιργῆκος πού περιπατεῖ μὲ
τὰ χέρια καὶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω, εἶνε
ἀπ' εὐθείας ἀπόγονος τοῦ προανθρώ-
που, τοῦ ὁποῦ τὰ μάτια ἦσαν κά-
ποτε ρίξες καὶ τὰ ποδόχρῶά του κλα-
ριά.

Ἡ πολύ ζέστη, πού τὴν πολεμεῖ
κανεῖς μὲ τὸν πάγο, ἢ πολύ κρύο πού
τὸ ἀντιμετωπίζει μὲ τὴν φωτιά πρό-
πει νὰ εἶνε, διὰ νὰ ἐργασθῆ κανεῖς
δημιουργικῶς. Ἡ διαρκὴς καὶ ὁμοι-
όβαθμος χλιαρότης, πού χαρακτηρί-
ζει τὴν ἀτιμωσίαν τῶν καταστη-
μάτων τῶν δωσολημῶν, νεροσιλιάζει
τὸν νοῦν, ὅπως δὲ εἰς τὰ θερμοκήπια,
θλαστάνει καὶ εἰς αὐτὰ κάπια εὐδο-

συχήση ἔτσι τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς
του. Καθὼς ὅμως αἱ φωναὶ ἀπ' ἔξω
ἐγίνοντο διαρκῶς δυνατώτεροι, ὁ δό-
κτωρ Μορῶ ἤνοιξε τὴν πόρτα πού
ὠδηγοῦσε πρὸς τὴν αἵθουσαν ἀναμο-
νῆς.

Ἐνας ἄνδρας μὲ ἄψογον ζακέτταν
ὄριμην ἐπάνω του. Ἐφαίνετο πολὺ
ταραγμένος:

— Τὰ μαργαριτάρια μου !... Τί ἔ-
γιναν τὰ περιδέραια ;, ἠρώτησε μὲ
ἀγωνιώδη τόνον.

Ὁ διάσημος ψυχίατρος τὸν ἐκύτ-
ταξε μὲ τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τοῦ
νευρολόγου:

— "Α ! "Α ! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνθρώ-
πος, μὲ τὰ μαργαριτάρια !... Εἶνε
ὅμως τρομερὰ ἐξημμένος !

Καὶ καθὼς ὁ ἄλλος ἀπλωνε τὸ χέ-
ρι του διὰ νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸν
γυακᾶν, ὁ ἱατρός ἔκαμεν ἕνα νεῦμα
εἰς δύο ρωμαλέους βοηθοὺς, οἱ ὁποῖοι
δὲν ἐδυσκολοῦθησαν νὰ καταστήσουν
ἀκίνητον τὸν «ἀσθενῆ» καὶ νὰ τὸν
ὠδηγήσουν κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱα-
τροῦ, εἰς τὴν κλινικὴν...

κλήσεις πού συντελεῖ εἰς τὸ νὰ μὴ
γίνονται λάθη εἰς τοὺς λογαρια-
σμούς.

Εὐκολώτερα ἀτονεῖ ἡ κακὴ ἐντύ-
πωσις ἐνὸς μεγάλου ὀνόματος πού τὸ
φέρει κάποια μεταγενεστέρα μετριό-
της παρὰ ἐνὸς δυσφημισθέντος ἢ γε-
λοιοποιηθέντος, πού τὸ φέρει ἕνας
πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος. Ὁ-
πωσδήποτε ἐνδεικνύεται ἡ ἐξδοσις
κάποτε ἀπανορθωτικοῦ νομοθετικοῦ
διατάγματος, τὸ ὁποῖον νὰ ἀπαλλάξῃ
τὴν ὠραίαν ἀρχαιότητα τῆς διαιωνι-
ζομένης διαπομπέσεως. Πλήθος πολ-
λὸ ὀνομάτων ἠμποροῦν νὰ προμηθεύ-
σουν τὰ Συναξάρια.

Ἡ τοιαυτὴ δὲ διενέργεια θὰ εἶνε
συγχρόνως καὶ ἐπανόρθωσις τῆς ἀε-
θαιρασίας τῶν παιδαγωγῶν διδασκάλων, οἱ
ὁποῖοι μετέτλασαν τὰ ὀνόματα τῶν
μαθητῶν αὐτῶν ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέ-
στερον.

Δὲν εἶνε ὀλίγα τὰ βήματα τοῦ ἐρ-
γαζομένου διὰ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ πα-
ρελθόντος.

Μὲ ὀλίγα γνωστὰ γεγονότα κα-
λεῖται νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα,
νὰ συγκρίνῃ τὰ ὅμοια, νὰ ἐξακριβώ-
σῃ τὰ ἀμφίβολα, νὰ φαντασθῆ τὴν
εἰκόνα τοῦ ὅλου, νὰ γενικεύσῃ τὸ θέ-
μα καὶ νὰ βγάλῃ συμπεράσματα. Ὡς
ἐκ τούτου εὐτυχεῖς εἶνε οἱ ἀγνοοῦν-
τες τὸ παρελθὸν καὶ ἀκόμη εὐτυχέ-
στεροι ὅσοι δὲν λογαριάζουν οὔτε αὐ-
τὸ, οὔτε τοὺς δι' αὐτὸ ἀσχοιοιμέ-
νους.

Τὰ παλαιὰ κτίρια καὶ ὁ γέρος ἄν-
θρώπος νομίζουσι ὅτι ξανανιώνουν,
τὰ πρῶτα μὲ τὸ ἀπόβροχον καὶ οἱ
δεύτεροι μὲ τὸ βάψμον. Ἀλλοίμονον!
ἡ ξηρασία δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπέλθῃ
καὶ εἰς τὰ μὲν καὶ εἰς τὰ δε.

Ὅταν αἱ Ἀθήναι ἔφθασαν εἰς τὸ
ὑπατον σημεῖον τῆς ἀκμῆς τῶν, εὐ-
ρέθη ὁ ὅρος ἀ π ὀ γ ε ι ο ν. Ὅταν
ὅμως κατόπιν ἤρχισαν νὰ καταπί-
πτουν, διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, δὲν
εὐρέθη ὁ ὅρος! Τὸ βάθος καὶ ἀπύθμε-
νον εἶνε καὶ δυσθεώρητον.

Ἡ κληρονομικότης καὶ καταφανής
καὶ πολλὰς εὐεργετικῆς εἶνε εἰς τὸν
ἄνθρωπον. Ἐνίοτε ὅμως κληρονομεῖ
αὐτὸς καὶ ἰδεολογίαν ἐπιβλαβῆ εἰς
τὸ μέλλον του καὶ διάφορες λῶξεις.
Ἀξιομακάριστος ὡς ἐκ τούτου εἶνε ὁ

Ἄδამ, ὁ μόνος χωρὶς κληρονομικό-
τητα ἄνθρωπος.

Ὅλοι οἱ βαρβαρικῆς προελεύσεως
λαοὶ ἐνετοπίσθησαν κάπου καὶ καθι-
έρωσαν κάποιον ἐθνικὸν ὄνομα, τὸ ὁ-
ποῖον καὶ σχετικῶς ἐτίμησαν. Μόνον
οἱ Φραγκολεβαντινοὶ ἀπέμειναν χω-
ρὶς τόπον καὶ χωρὶς χαρακτήρα.

Ἐν' ἀγιοκέρι φωτίζει καλλίτερα
τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀ-
λήθειαν ἀπὸ τὸ ἀπλετον φῶς, τὸ ὁ-
ποῖον καὶ τὰς χαρακτηριστικὰς γραμ-
μὰς ἐξαφανίζει καὶ τὸν ἐρευνητὴν ἀ-
ποτυφλώνει.

Ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἄν-
θρώπου δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ κατανοήσῃ
κανεῖς τὸ ποῖον αὐτοῦ. Ἡ φύσις ἐν
τούτοις προειδοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον,
ἐμφανίζουσα ὡς διδακτικὰ ὑποδεί-
γματα τὰ κοῦφρα καρούδι, τὸ κλοῦβιο
αὐγὸ, καὶ ἰδίως τὸ ὠραιότατα χρω-
ματισμένον ῥόδι, πού τὰ ζωῦφια τὸ
ἔχουν ἐντελῶς κουφιάνει.

Δ. ΓΡ. Κ.

ΑΠΛΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Κάθε μεγάλη πόλις, ὅσον καὶ ἂν
ἐξελίσσεται, ὅσο καὶ ἂν προοδεύει καὶ
ἀλλάζει φυσιογνωμίαν, ἔχει πάντοτε
μιά γωνία πού διατηρεῖ τὸ ἀληθινὸ
χρῶμα τῆς ἀναλλοίωτο καὶ πού δεῖ-
χνει τὴν πραγματικὴν ζωὴ τῆς, κρα-
τημένη ἀπὸ τὴν παλῆν ἐποχὴν καὶ ἀπὸ
τὴν παράδοσιν τῶν γενεῶν πού πέρα-
σαν.

Τὸ γνήσιον χρῶμα τῆς Ἀθήνας
δὲν θὰ τὸ εἴρῃ κανεῖς οὔτε στοὺς ἐξ-
ευρωπαϊσμένους δρόμους τῆς καὶ τῆς
πλατείας, οὔτε στὰ μέγαρα πού γε-
μίζουν τῆς συνοικίας, οὔτε στὰ πάρ-
κα καὶ τοὺς περιπάτους καὶ τὴν ἄλ-
λην ὑπαίθριον ζωὴν πού μοιάζει σὸν
ἀντιγραφὴ ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων.
Μιὰν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ὅμως τὴν εὐρί-
σκει μόνον στήν Ἀθήνα. Ἐκεῖ τὰ
θαύματα, ἐκεῖ ὁ ὄχλος, τὰ περίχωρα
ὀλόκληρα μὲ τὰ προϊόντα τους, ὁ κα-
τεργάρης, ὁ καταφερτζής, ὁ ἀνθρώ-
πος τοῦ ποδιοῦ, ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ
δρόμου· οἱ τεχνητοὶ παράδεισοι τοῦ
ποιήτου εἰς ὅλας τὰς μορφὰς καὶ τὰς
ποιότητας· ἡ ἀγοραπωληρία ψυχῶν
καὶ σωμάτων· τὸ ἐργαλεῖον πού σχεδιά-
ζεται καὶ τὸ ἐγκλημα πού ἐξισοῦται ἄ-
συλον καὶ κατασφύγιον ὅλη ἡ ζωὴ μὲ
τὰ καλὰ τῆς καὶ τ' ἀνάποδά τῆς.

Ἐκεῖ, λοιπόν, στήν ἄκρη τοῦ πεζο-
δρομίου, τοῦ γλυστεροῦ ἀπὸ νερὰ χυ-
μένα, ἀπὸ λαχανόφυλλα καὶ ἀποπί-
ματα νεφθῶν, οὕζων καὶ κρασιῶν σὲ
μιά γωνίαν τῆς Ἀγορᾶς, μέσα στὸ θό-
ρυθο καὶ τῆς φωνῆς τῶν πωλητῶν
κάτω ἀπὸ τὰ κρεμασμένα στὰ τσιγ-
ρέλια ἀρνιά καὶ κρέατα, ἀνάμεσα
στοὺς σκύλλους πού ἐγλύσαν τῆς πλά-
κας, ἀνεκάλυφα ἕνα γεροντάκι νὰ
στέκεται πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζακι γε-
μάτο ἀπὸ σιανάκια, ἀπὸ μπουκαλάκια
μὲ πολυχρῶμα ὑγρὰ, ἀπὸ χαρτοσακ-
κούλες· τὸν εἶδα νὰ κρατῆ ἕνα μπου-
καλάκι στὸ ἕνα χέρι καὶ ἕνα κομμά-
τι τσίχα στὸ ἄλλο, καὶ νὰ χειρονομῆ,
νὰ ἀγορεύῃ, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ γρήγο-
ρα καὶ συρτά τὰ ἴδια λόγια στοὺς ἄν-
θρώπους πού εἶχαν σχηματίσει κύκλον
ὀλόγυρα του: Τὸ χρωματιστὸν τραπέζο-
μάνηλο εἶχε γεμίσει ἀπὸ πενήνταρα-
κια, δραχμάς καὶ δίδραχμα· τὸν ὀλο-
λὸν τῆς γυναικούλας τοῦ λαοῦ, τοῦ
φαντάρου καὶ τῶν χωρικῶν πού, δὺς-
πιστοὶ καὶ ὑποπτοὶ, τὸν ἐβασάνιζαν
μιά ὥρα ὀλόκληρη πρὶν ἀποφασίσουν.

Μὲ τὸ μούχρωμα τοῦ δειλινοῦ, ἡ
πελατεία του ἀρχισε νὰ ἀραιώνῃ σι-
γά-σιγά καὶ ὅταν πέρασα ἐμπρὸς ἀπὸ
τὴ θέσι του, δυο-τρεις ἔμειναν μονάχα,
παζαρεύοντες ἄκομα. Ἐξάφνα, μία
φωνοῦλα ἀδύνατη, γεροντικὴ ἀντήχη-
σε:

— Καλησπέρα σου! Δὲν μὲ γνω-
ρίζεις. Ἐγὼ σὲ γνώρισα ἀμέσως!

Ἀπάνω στὸ χλωμὸ, ρυτιδωμένο
πρόσωπο, κάτω ἀπὸ δύο δασωμένα
ψαριὰ φρύδια, δύο μικρὰ πονηρὰ κα-
στανὰ μάτια ἔλαμψαν, κιντίζοντάς
με εἰρωνικά. Κι' ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνον
θυμήθηκα καὶ ζωντάνεψα ἐμπρὸς μου
μιά πολὺ μακρυσμένη ἐποχὴ πού αὐτὰ
τὰ μάτια τότε κάθε ἄλλο παρὰ πον-
ηρὰ ἐκτύπαζαν πρὸς τὸ κενόν, πρὸς
τὸ ἄπειρον, ν' ἀνακαλύψουν, νὰ ἐφεύ-
ρουν καὶ νὰ πλουτίσουν τὴν ἀνθρώ-
πότητα.

Καὶ ἀμέσως μού ἤρθαν ὅλα στὸ
νοῦ· πενήντα χρόνια πίσω. Τὸ γυμνά-
σιο τῆς Πλάκας μὲ τὴν αὐλὴν του
καὶ μὲ τὰ παιγνίδια· ὁ βόμβος ἀπὸ
διανοσία στόματα, ἡ φωνὴ, ἡ χαρὰ
τῆς ζωῆς· τὰ σχέδια, τὰ ὄνειρα, ἡ
μεγάλη ἐλπίδες, ἡ ονειροπολήσεις, ἡ
ἀγάπες, ἡ λεβεντιά καὶ τὰ νεῖατα.

Αὐτὸς ἦταν τὸ χαϊδεμένο καὶ ὁ εὐ-
νοούμενος τοῦ καθηγητοῦ τῶν Μαθη-
ματικῶν. «Μυαλὸ δυνατὸ — μάς ἔλε-
γε. Ὁ ἰδίτης μιά μέρα τί θὰ γίνῃ!».

Καὶ ὁ μικρὸς τὸ πιστεύει καὶ τὸ
νεφάλι του γέμιζε μὲ ὅλα τὰ θετικὰ
μαζὶ κι' ἀόριστα τῆς ἐπιστήμης τῶν
ἀριθμῶν καὶ τῶν σχημάτων. Στολί-
στημε μὲ ἄ ρ ι σ τ α ἀπὸ γυμνά-
σια καὶ Πολυτεχνεῖα καὶ ὕστερα, ἐνῶ
μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς καθη-
γητῆς, ἕνας γερὸς μηχανικός, τὰ πα-
ράτησε ὅλα κι' ἐπέταξε σὲ ὕψη δυσ-
θεώρητα καὶ τὸ ἀνήσυχο μυαλὸ του
ἔτρεγε στὰ ἀσύλληπτα, κυνηγροῦσε ἀ-
νακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις.

Εἶπεν ἀποτραβηγτῆ σ' ἕνα μικρὸ
καμαράκι στήν Πλάκα. Τὰ σχέδια κι'
ὀλόκληρα νικητεῖα μὲ ὑπολογισμοὺς
καὶ μὲ ἐξισώσεις ἐστοιβάζοντο ἀπάνω
στὸ τραπέζακι τῆς φτωχικῆς τῆς κά-
μαρας. Ἀπὸ τότε τὸν ἐβασάνιζε τὸ
κερόπλοιο, τὸ βαρύτερο καὶ τὸ ἐλα-
φρότερο τοῦ ἀέρος. Τὸ ὑπερβύχιον τὸ
εἶχε λύσει καὶ τὸ κάμε πραγματικό-
τητα ἀπὸ τότε στὸ μυαλὸ του. Ὅπλα,
πυροβόλα, περιστρεφὰ, μηχανεῖς ραψί-

ματος, φουρνέλλα μαγειρικῆς, σόμπες
οικονομικῆς καὶ ἄλλα ὄργανα ἦσαν
ἐκεῖ ἔτοιμα νὰ δώσουν τὴν πρόδοον
στὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸ χρέμα καὶ
τὴ δόξα στὸ ἄθλιο ὑποκείμενόν του.

Μὲ ἐδέχτο καθε φορὰ μὲ χαρὰ
κι' ἐνθουσιασμὸ καὶ ὅλοι οἱ ὑπολογι-
σμοὶ του ἦσαν ὀρθοί, τέλειοι, ἀκριβέ-
στατοι, ἀπάνω στὸ χαρτί.

— Ὅλα αὐτὰ πού βλέπεις, εἶνε
ἐκατομμύρια—μὸς ἔλεγε—καὶ τὰ μά-
τια του ἀστράφταν, τὰ χέρια του ἔ-
τρεμαν, ἡ γλῶσσά του ἐτραυλίζε καὶ
τὰ μαλλιά του ἐσηκωνότο.

— Ἐκατομμύρια καὶ δόξα, φίλε
μου! Ἀλλὰ ποῖος νὰ τὰ πιστεύῃ; Ὅλα
εἶνε ἔτοιμα. Λίγο χρέμα μὸς λείπει
καὶ τότε θὰ ἰδῆς...

Καὶ τάβαζε μὲ τοὺς πλουσίους, πού
κανένας δὲν τὸν πρόσεχε, μὲ τοὺς φί-
λους πού ζήλευαν τὴ δόξα του καὶ
τὸν πλοῦτο πού θὰ ἀποκοῦσε μὲ τὴν
Κυβέρνησι, μὲ τὸ Κράτος, μὲ Θεοῦς
καὶ μὲ Δαίμονες.

Χαίρω πολὺ πού σὲ βλέπω κα-
λὰ ἂν ρωτᾶς καὶ γιὰ μένα, εἶμαι
περίφημα!

Καὶ ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν
κιντίζω λίγο περίεργα καὶ ἀνάλογα
μὲ τὴν περίστασι· ἐπειδὴ ἴσως νὰ
τὸ βλέμμα μου νὰ εἶχε νάτι ἀπὸ ἐν-
πληξί καὶ ὀλίγο οἶκτο γιὰ τὴν κατά-
στασι πού τὸν ἐβλεπα, ἐστίχῳσε ψηλά
τὸ κεφάλι καὶ, ἀφοῦ ἔδοσε ἕνα κου-
τάκι σκόνη στὸν τελευταῖον πελάτη
πού ἀπόμεινε, ἀρχισε νὰ μαζεύῃ μέσα
στὸ τραπέζομάνητόν σὲ μπόβο, ὅλα τὰ
μπουκαλάκια, κουτάκια καὶ διάφορα
ἄλλα μαγικά παρασκευάσματα καὶ
ταυτοχρόνως μὸς εἶπε:

— Εἶμαι περίφημα· μὴ νομίζεις
ὅτι πρέπει νὰ μὲ λυπάσαι. Ἡ δόξα
μὸς ξέφυγε· ἀλλὰ ἀπὸ χρηματάκια
βαστιέμαι νιαλά. Ἐχω τὸ σπιτάκι μου,
τὴ γυναικά μου, τὰ παιδιὰ μου. Εἶ-
μαι εὐχαριστημένους κι' ἀκόμα περισ-
σότερον, γιὰτὶ ἐκδικοῦμαι, καθὼς βλε-
πεις, τὴν κοινωνία, τὸν κόσμον, τὸ Κρά-
τος κι' ὅλους ἐκεῖνους πού δὲν γύριζαν
νὰ μὲ κιντίζουν.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Τὰ βλέπεις ὅλα αὐτά; Εἶνε ἐ-
φευρέσεις μου, δικές μου ἀνακαλύψεις.
Τῆς ἄλλης, τῆς μεγάλης, τῆς ἀλη-
θινῆς, κανένας δὲν τῆς πιστεύει. Τοῦ-
τες ἔδω εἶνε ὅλες ψεύτικες· καὶ ὅμως
ὅλοι πιάνονται καὶ πέφτουν σὸν τῆς
σταρῆρες στὸν καθρέφτη. Ἡ δρα-
χμές, τὰ δίδραχμα καὶ τὰ πεντάρια
πέφτουν ἐροχὴ κάθε μέρα. Δόξα σοι ὁ
Θεός. Δὲν φαντάζεσαι τί εὐχαριστήσι

Η ΚΥΡΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ

ΠΑΡΙΣΙ, Ὀκτώβριος

Ἐάν ἡ φοβερά ἡρώϊς τῆς «Σπασιμένης Στάμνας» ξεγελά τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Λούβρου μὲ τὸ παιδικὸν τῆς ὕψος, ἡ περίφημος «Μαντάμ Ρεκαμιέ» τοῦ Δαβὶδ παρεξηγεῖται ἀντιστρόφως. Καθὼς εἶνε ἐξοπλισμένη, δίχως κάλτσες καὶ παπούτσια, εἰς τὸ ἀρχαῖόν τῆς ἀνάκλιτρον μὲ τὴν ἐπίσης ἀρχαῖζουσαν τουαλέτταν τοῦ Διευθυντηρίου, ἀφήγει ἀορίστως τὴν ἐντύπωσιν καμμιάς μεγάλης ἐταίρας ἢ τοῦλάχιστον καμμιάς ἀπὸ τὰς κυρίας τοῦ Directoire, ποὺ ἦσαν γνωσταὶ διὰ τὰ ἐλαφρὰ των ἤθη.

Καὶ ὅμως, ἡ κυρία Ρεκαμιέ, ἦτον ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς τῆς Ἀρετῆς. Εἰς τὰ πόδια τῆς ἐστέναζαν κατὰ καιροῦς—ἀλλὰ πάντοτε εἰς μάτην—ὁ Λουκιανὸς Βοναπάρτης, ὁ Βερναδόττης, ὁ Μορώ, οἱ δύο Μονμουρανσύ, ὁ στρατηγὸς Οὐέλλικωτων, ὁ Μπαλλάν, ὁ Βενιαμίν Κονστάν, ὁ Σατωμπριάν καὶ ὅσοι ἄλλοι, ποὺ τῆς ἔμειναν πιστοὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς. Καὶ τὸ γεγονός, ὅτι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλήθος τῶν διαστῆμων κατακτητῶν—καὶ εἰς μίαν ἐποχὴν, ὅπου ἡ συζυγικὴ πίστις δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλον—κατώρθωσεν ἡ χαριτωμένη αὐτῆ κυρία νὰ μείνῃ ἀγνή καὶ ἄψογος, ἦτο πραγματικῶς ἕνα θαῦμα, διὰ τὸ ὅποιον δικαίως ὠμιλοῦσε τότε ὅλη ἡ Εὐρώπη.

Κόρη ἐνὸς πλουσίου τραπεζίτου τῆς Λυώνος, ἡ Ζυλιέττ Μπερνάρ, ἐνομφεῦθη εἰς ἡλικίαν 16 μόλις ἐπὶ τὸν Παρισινὸν τραπεζίτην Ζὰκ Ρεκαμιέ, ποὺ εἶχε μὲν πολλὰ ἐκατομμύρια, ἀλλ' ἦτο καὶ 42 ἐτῶν ὅθ' ἤμποροῦσε δηλαδὴ νὰ εἶνε καὶ πατέρας τῆς, τὸσφ μᾶλλον, ποὺ τὴν ἐνοιώθαι νὰ ξεγελῶ τὸν κοσμικόν. Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ εἶδον τὴν ἐνδίκησιν, καὶ ἤθεσαν! Ἐπειδὴ ἐοῦ δὲν μοῦ φέρθηκες ἄσχημα τότε, κάνε μου τὴ χάρι νὰ δεχθῆς ἕνα μικρὸ δῶρον πάρε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι ἔχει τριχοφυῖνῃ δικὴ μου ἐφεύρεσις. Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα θάχης βγάιει μαλλιὰ!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, πηδηχτὸς, κουνιστὸς, ἔρριξε τὸ μπουκαλάκι ἐπ' ἐμοῦ καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

ΣΑΥΡΑΣ

ποχὴν ἐκείνην οἱ σαραντάρηδες ἐθεωροῦντο ἤδη γέροι. Ἀκόμη καὶ πολὺ ἀργότερα, ὅταν ἐβίδοντο εἰς τὴν Ὀπεραν αἱ δοκιμαὶ τοῦ «Φάουστ» καὶ ἠρωτήθη ὁ συνθέτης πόσων ἐτῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ περίφημος Χορὸς τῶν Γερόντων, ὁ Γκουνὼ ἀπήντησεν ἀδυστάκτως:

— Καμμιά σαρανταριά!...

Καθόλου περίεργον, λοιπόν, ὅτι καὶ ὁ κ. Ρεκαμιέ—ἐάν πιστεύωμε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς κ. Λενορμάν—δὲν εἶχε παρὰ μόνον πατρικὰς σχέσεις μὲ τὴν σύζυγον του. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι μάλιστα ἔλεγαν, ὅτι ὁ κ. Ρεκαμιέ ὑπῆρξεν ἄλλοτε φίλος στενὸς τῆς κ. Μπερνάρ καὶ ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἦτο κόρη του· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἀνδὲν συνέβαινε, φαίνεται πάντως πιθανώτατον, ὅτι ὁ πλούσιος τραπεζίτης, ποὺ ἐφροδεῖτο μήπως συλληφθῆ καὶ καρατομηθῆ ἐπὶ Τρανοκρατίας, ἠθέλησε διὰ τοῦ περιέργου γάμου του νὰ ἐξαταλάτῃ κληρονομικῶς τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς παλαιᾶς του φίλης καὶ τῆς κόρης τῆς.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου του, ὁ ἀτυχὴς Ρεκαμιέ ἔμπηκε διὰ παντὸς εἰς τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον «ὁ σύζυγος τῆς κ. Ρεκαμιέ», ἡ ὁποία διεκρίνετο παντοῦ—εἰς τοὺς χοροὺς τῆς Ὀπερας καὶ εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰς μεγάλας τελετὰς καὶ εἰς τὰς δεξιώσεις. Δὲν ἦτο ἐξαιρετικῶς ὠραία, ἀλλ' ἡ χαριτωμένη καὶ γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς εἶχε μίαν λεπτότητα ποὺ συνεδύαζετο λαμπρὰ μὲ τὸ «αἰθέριον» βάδισμά τῆς καὶ, ἔπειτα, ἦτο πάντοτε ντυμένη κατὰ τὴν τελευταίαν μόδαν, χωρὶς νὰ παρασύρεται εἰς ὑπερβολὰς καὶ χωρὶς νὰ φορῇ τὸ παραμικρότερον κόσμημα. Ἡ μόνη τῆς φιλοδοξία, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο νὰ ξεχωρίσῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων καλλονῶν τῆς κοσμικῆς κινήσεως· δι' αὐτὸ, ἄλλως τε, ἐπεριποιεῖτο τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ ἀπέφευγε, μὲ κάθε τρόπον, ὅλας τὰς μεγάλας συγκινησεις, σύμφωνα περίπου πρὸς τοὺς στίχους τοῦ Μπωτελαίρ:

Je bais le mouvement qui déplace
[Les lignes...]
Et jamais je ne pleure, et jamais
[Je ne ris.]

Ἄλλ' ἐγγροεῖται, ὅτι, μὲ τὴν συν-

ταγὴν αὐτὴν, ἀποκλείεται καὶ ὁ ἔρωτος, ποὺ ἔχει πάντοτε ὡς συνοδοὺς τὰ γέλια καὶ τὰ δάκρυα. Ἐρ' ὧ καὶ ἡ ὠραία κ. Ρεκαμιέ, περιστοιχιζομένη πάντοτε ἀπὸ τοὺς διαστῆμους θαυμαστάς τῆς, δὲν ἔκαμνεν ἄλλο, παρὰ ν' ἀκούῃ εὐγενῶς τὰ ἐνθουσιώδη λόγια τοὺς καὶ νὰ παρακάμπτη τοὺς σκοπέλους μὲ μίαν τέχνην ἐξαιρετικὴν, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἴσας δόσεις καλωσύνης, συμπαιθείας, ὑπομονῆς καὶ φιλαρέσκου χρήσεως τῆς γεντάλιας.

Φλογερῶτερος ἀπ' ὅλους, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος Λουκιανός, τῆς ἀπευθύνει μακροσκελῆ ραβασάκια, τὰ ὁποῖα ὑπογράφει ὡς «Ρωμαῖος» ἀλλ' ἡ ὠραία Ἰουλιέττα παραμένει ἀσυγκίνητος καὶ γίνεται ἔτσι ἀφορμὴ νὰ τὴν πάθῃ εἰς ἕνα γεῦμα τοῦ πλουσίου Οὐδάρ, ἐποῦ, ὁ Λουκιανὸς ἔτυχε νὰ καθήσῃ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κ. Ταλλιέν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ κ. Ρεκαμιέ εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποσπάσει τὰ κηπήτρα τῆς καλλονῆς ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίαν Μπωαρναὶ καὶ τὴν κ. Ταλλιέν καὶ, δι' αὐτὸ, ὅλα σχεδὸν τὰ βλέμματα, πλὴν ἔως τῆς κ. Ταλλιέν, ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὠραίαν Ἰουλιέτταν, ὅταν ὁ Λουκιανὸς Βοναπάρτης ἤρχισε κατὰ τὰ ἐπιδόπλα τὴν πρόποσόν του μὲ τὰς λέξεις:

— Προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς ὠραιότερας μας θεᾶς...

Ἀκόμη καὶ ἡ κ. Ρεκαμιέ, κατευχαριστημένη, ἐμειδίσατε τεμπῶς καὶ κατέδασε μετριοφρόνως τὰ μάτια τῆς, ἐν ἀναμονῇ τοῦ τέλους τῆς πρόσεως. Καὶ ὁ ἐβικητικὸς Λουκιανὸς ἐξηκολούθησε:

—... καὶ τῆς πλέον ποθητῆς....:

Τώρα πλέον ὅλη ἡ συντροφία, μὲ ἕνα κολακευτικὸν μειδίαμα πλήρους συμφωνίας, στρέφεται πρὸς τὴν ἡρώδα τῆς προπέσεως, ἐνῶ ὁ Λουκιανὸς ἐξακολουθεῖ:

—... τῆς θεᾶς Εἰρήνης!

Ταμιπλώ! Οἱ προσκεκλημένοι πίνουν διαστρικά τὸ ποτήρι των διὰ νὰ κρῦψουν κάπως τὴν στενοχωρίαν τους καὶ μόνον ἡ ὠραία Ἰουλιέττα ἐξακολουθεῖ νὰ μειδία ἀτάκτως, μὲ τὴν παρουμιώδη ψυχραμίαν τῆς.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως, αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ἐξακολουθοῦν πάντοτε ἀμείωτοι. Ὁ Εὐγένιος Μπωαρναὶ τῆς ὑπεξαιρεῖ εἰς κάποιαν δεξιῶσιν ἕνα δακτυλίδι καὶ τὴν ἱσταθεῖ αὐτὸ κρατῆσα ὡς φυλαχτὸν ὁ στρατηγὸς Μασσενά, εἰς τὰς μάχαι τῆς Ἰταλίας, δὲν ἀποχωρίζεται μίαν κορδελλίσταν ποὺ τοῦ εἶδον τὴν ὠραία Ἰου-

λιέττα καὶ ὁ Λεγκουθὲ ἐκδίδει μίαν ἔμμετρον Ἐπιστολήν: «Πρὸς τὴν κ. Ρεκαμιέ, ποὺ δὲν θέλει ν' ἀναποκριθῇ εἰς ἄλλο αἰσθημα ἐκτὸς τῆς φιλίας».

Καὶ ὅμως ὑπῆρξε καὶ μίᾳ περιπέσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κ. Ρεκαμιέ ἐκινδύνευσε νὰ διαφεύσῃ τὸν περίεργον ἐκείνον τίτλον τοῦ Λεγκουθὲ. Ἦτον ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐξουθεν ἐξόριστος πλέον εἰς τὴν Ἑλβετίαν—διότι θαμνηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἶχεν ἐπισύρει ἐναντίον τῆς τὴν μὴνιν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καθεστώτος. Κατ' ἀρχὰς ἠρηγῆθη νὰ γίνῃ κυρία τῶν Τιμῶν τῆς αὐτοκρατείας Ἰωσηφίνας καὶ, ἔπειτα, ἤρχισε νὰ δείχνῃ τόσον ἀμεροληφίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσκεκλημένων τῆς, ὅ-

«Ὁρκίζομαι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, νὰ διατηρῶ πάντοτε ἐν ὅλῃ τῇ ἀγνοήτῃ του τὸ αἰσθημα ποὺ με συνδέει μὲ τὸν πρίγκηπα Αὐγουστον τῆς Προωσίας, νὰ κάμω πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ διαλύσω τὸν γάμον μου, νὰ μὴ δείξω ἔρωτα ἢ φιλαρέσκειαν δι' ἄλλον ἄνδρα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ, ὅτι δῆποτε καὶ ἀν τὸ μέλλον μᾶς ἐπιφυλάσῃ, νὰ ἐμπιστευθῶ διὰ παντὸς τὴν τύχην μου εἰς τὴν τιμὴν του καὶ τὸν ἔρωτά του».

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ὁ πρίγκηψ εἰς τὸ ἰδικόν του συγγράμμα ὀρκίζεται νὰ μὴ ἐρωτευθῇ ἄλλην γυναῖκα, ἐν ὅσφ θὰ ἔχη τὴν ἐλπίδα νὰ ἐνώσῃ τὴν σύγγην του μὲ τὴν τύχην τῆς Ἰουλιέττας Ρεκαμιέ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ κ. Ρεκαμιέ δὲν ἦτο ἀπολύτως σύμφωνος μὲ τὸ διαζύγιον καὶ ἡ ὠραία Ἰουλιέττα ἐπερσώθησε νὰ μὴ τὸν ψυχράνῃ, τὸ-

ὅποιον, ἄλλως τε, εἶχε διαθέσει ὀφθαλμοὺς τῆς τῆς ἀσθενεῖς δυνάμεις—ὅταν ἐγνώρισεν τὸν Σατωμπριάν, εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν καὶ κάτι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἠμποδίσεν καθόλου τὸν διὰστῆμον διπλωμάτην καὶ συγγραφέαν νὰ τὴν ἐρωτευθῇ μὲ τὴν σευρᾶν του καὶ τὸ αἰσθημα του—ἐνῶς ἔρωτος πλατωνικοῦ καὶ ἀξιοθαύμαστος—διήρκεσεν ἐπὶ τριάντα ὀλόκληρα ἔτη.

Ἡ κυρία Ρεκαμιέ εἶνε ἡδὴ 45, 50, 60 ἐτῶν καὶ, ἐν τούτοις, δὲν ἔχει χάσει τίποτε ἀπὸ τὴν παλαιάν τῆς γάριν. Ἡ κ. Ντεμπόρντ-Βαλμύρ τὴν ἐπισκέπτεται εἰς τὴν ἑπαυλίαν τῆς καὶ γράφει κατενοουσιασμένη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ὅτι «εἶνε συγχρόνως 20 καὶ 60 ἐτῶν» καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἡλικίαι τῆς πηγαινούν θαυμάσια». Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑπαυλίαν, ἐξακολουθοῦν νὰ συζητοῦν οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι θαυμασταὶ τῆς Γορραϊᾶς κυρίας: Οἱ δοῦκαοι τοῦ Μονμουρανσύ, Ροσφουκὼ καὶ Νοάιγ, ὁ Σαιντ-Μπέδ, ὁ Ἀμπέρ, ὁ Ἐγδάο Κινὲ καὶ ὅσοι ἄλλοι, ἐν μέσφ τῶν ὁποίων διαδράζει κάθε ἀπόγευμα ὁ Σατωμπριάν τὰ τελευταία του χειρόγραφα.

Ἐπὶ τέλους, τῷ 1847 γηρεῖται ὁ Σατωμπριάν καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας προτείνει εἰς τὴν κ. Ρεκαμιέ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα. Ὁ ἴδιος εἶνε κουφὸς καὶ σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος ἐκείνη 70 ἐτῶν, τυφλὴ καὶ μὲ τὰ χεῖρα τρέμοντα. Πῶς ν' ἀποφασίσῃ πλέον ὅτι δὲν ἀπεφάσισεν ἐπὶ τόσα καὶ τόσα χρόνια!... Ἀρνεῖται φιλικῶς διὰ τελευταίαν φοράν. Καὶ ὅταν, μετὰ 6 μῆνας, σβύνει ὁ Σατωμπριάν, αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ τὸ τέλος τῆς νὰ ἐγγίξῃ. Πρὶν κλείσῃ ὁ χρόνος τὴν συνοδεύουν καὶ αὐτὴν οἱ φίλοι τῆς εἰς τὸ Κοιμητήριον τοῦ Βαρρά...

Τώρα ἡ πρυσωποποίησις ἐκείνη τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος, μᾶς προσέλεπει μὲ τὸ εὐχάριστον ὕψος τῆς εἰς τὸ πορτραῖτο τοῦ Δαβὶδ. Καὶ εἶνε περίεργον, ὅτι ἡ φίλη αὐτῆ τῶν Βουρβόνων ἐπέπρωτο νὰ δικαιωνισθῇ ἀπὸ τὸν φοβερόν ἐπαναστάτην ζωγράφον, τὸν Πρὸεδρον τῆς Συμβατικῆς, ποὺ ἐπεροῦσε κάθε πρῶτὸ ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, διὰ νὰ μάθῃ πόσοι θὰ ἐκαρατομοῦντο καὶ ἐγένετο ἕξω φρεγῶν ὅταν τυχόν ἐμάνθανεν, ὅτι οἱ μελλοθάνατοι τῆς ἡμέρας ἦσαν ὀλιγότεροι τῶν 25.

— Μόνον 16!», ἐφώναξεν ἕνα πρῶτ. «Πᾶει ἡ Δημοκρατία!». Ἀργότερα ἐπῆρε καὶ αὐτὸς τὴν

στε νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Φουτὲ ὡς φίλη τῶν Βουρβόνων καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν δῆλωσιν τοῦ Ναπολέοντος, ὅτι «ὅποιος πηγαίνει στὸ σαλόνι τῆς κ. Ρεκαμιέ, θὰ θεωρηθῆ τοῦ λοιποῦ ἐχθρὸς μου». Ἔτσι, λοιπόν, ἐξεπατρίσθη εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἡ ὠραία Ἰουλιέττα καὶ ἐκεῖ, ὡς φιλοξενουμένη τῆς Μαντάμ ντὲ Στάλ, ἐγνώρισεν τὸν πρίγκηπα Αὐγουστον τῆς Προωσίας, ὁ ὅποιος τὴν ἐρωτευθῆκεν ἀμέσως, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι. Μόνον, ὅτι τὴν φορᾶν αὐτὴν ἡ κ. Ρεκαμιέ ἀνταπέδωκε τὸ αἰσθημα τοῦ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ σκεφθῇ σοδάρως νὰ χωρίσῃ καὶ νὰ τὸν πάρῃ. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀντήλλαξαν μεταξὺ των ἕνα εἶδος ἐρωτικοῦ συγγράμματος ἢ μᾶλλον προσυμφώνου:

«Ὅσον μᾶλλον, ποὺ εἶχε χάσει ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὅλην τὴν περιουσίαν του. Τὰ γραμματὰ τῆς πρὸς τὸν πρίγκηπα ἀρχίζον νὰ γίνωνται ἀραιότερα καὶ ψυχρότερα καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκείνος, ἐξάλλος διότι βλέπει διαφευδομένης τὰς ἐλπίδας του, τὴν κατηγορεῖ ὡς μίαν ἀδιάφορον κοκέταν καὶ τῆς γράφει, καταφουρικημένως:

«Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ξαναγράψετε τὰ γράμματά σας μὲ κάμνον δυστυχή. Ἄντιο γιὰ πάντα».

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ χρόνια ἐπερνοῦσαν ὁ κ. Ρεκαμιέ ἀπέθανεν, ὁ πρίγκηψ Αὐγουστος ἐπίσης, ἀλλ' ἡ ὠραία κ. Ρεκαμιέ δὲν ἔχανε τὰ θέληγγετρά τῆς. Εἶχε πλέον ἐπιστρέφει εἰς τὸ Παρίσι, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν Βουρβόνων—ὑπὲρ τῶν

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ Ο ΕΛΛΗΝ

ΜΙΑ ΥΠΕΦΟΧΟΣ ΜΟΡΦΗ

Διά τὸν Ἕλληνα τῆς Ἀναγεννήσεως, τοῦ ὁποίου ἐρχεται ἤδη ἡ σειρά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν ἐλπίζω οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐστίας» νὰ παρακλίνω ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς ἢ δύο συντόμων ἱστορικῶν σημειωμάτων, συνοψίζω τὴν μορφήν ἐνὸς ἐκάστου τῶν παραγόντων αὐτῶν. Διὰ τὰ δῶσα μῶν, ἀπολύτως ἀνεπαρκῆ ἔστω, ἰδέαν τοῦ μεγαλείου του, τῆς δράσεώς του, τῆς ἀνυπολογίστου ἀληθῶς ἐπιρροῆς ποὺ ἐξήκρησεν εἰς τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως, τῶν ὑπερόχων ἐθνικῶν ἀγώνων ποὺ διεξήγαγε, χρειάζονται, τοῦλάχιστον πέντε ἢ ἕξ σημειώματα.

Ὁ Βησσαρίων εἶνε χωρὶς ἀμφισβήτησιν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἢ τρεῖς μεγαλειέτους παράγοντας τῆς ἀναγεννήσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριδῶς ἢ δράσει του ὑπετιμήθη ἀπὸ τοὺς ξένους μελετητάς, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν Ἑλλήνων μελετητῶν τοῦ παρελθόντος ἐπεδίωξαν σχεδὸν συστηματικῶς νὰ δυσφημίσουν τὸν μέγαν αὐτὸν Ἕλληνα, καὶ ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς Παπικούς τῆς Ρώμης νὰ διατηρήσουν ὑπᾶρ αὐτῶν ἕλην τὴν δόξαν τοῦ Βησσαρίωνος, πιστεύω ὅτι ἀποτελεῖ ἐθνικὸν καθήκον νὰ ἀστορήσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ νὰ διεκδικήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μας ἡ δόξα του. Διότι ὅσον καὶ ἂν εἴμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν σεμνήν καὶ ἐνδοξὴν τῶν πατέρων μας Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ ἂν πιστεύωμεν ἀκραδάντως ὅτι τὸ θαυτέρον πνευματικὸν περιεχόμενον, ἡ ἱστορία καὶ ἡ δράσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς ἐπιτρέπου νὰ ὑπερέχη πάσης ἄλλης, δὲν πρέπει νὰ παρασυρόμεθα μόνον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν γεγονὸς

δὸν τῆς ἐξορίας. Καὶ τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἡ γηραιὰ κ. Ρεκαμιέ, ἐδέχετο εἰς τὴν Βίλλαν τῆς τοῦς ἀλλοιῶς τῶν Βουρβόνων, τὸ φέρετρον τοῦ βασιλοκτόνου ζωγράφου, τὸν ὅποιον οἱ συγγενεῖς του ἀπεπειρώοντο νὰ ἐπαναφέρουν μετὰ θάνατον εἰς τὴν Γαλλίαν, εὗρηκε τὰ σύνορα κλειστά. Ὁ νεκρὸς τοῦ ἐπεστράφη καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Βέλγιον καὶ μόνον τὰ ἔργα τοῦ ἀπέμειναν εἰς τὴν Γαλλίαν...

E. T.

τῆς μεταστάσεως τοῦ Βησσαρίωνος εἰς τὸν Παπισμὸν, νὰ παραβλέπωμεν τὸ ἐσωτερικόν, τὸ ψυχικὸν δρᾶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ διστάζωμεν νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι ὑπῆρξεν Ἕλληνας, πρὸ παντὸς Ἕλληνα, μόνον Ἕλληνας καὶ μάλιστα μεγάλους Ἕλληνας.

Ἐγεννήθη ὁ Βησσαρίων τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1403 εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, τὴν ὑπερήφανον τῶν Κομνηνῶν πόλιν, τὸν ἀρχαῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ σταθμὸν εἰς τὸν Εὐξεινον, τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας τὴν συγκινητικὴν ἀνάμνησιν διετήρησε μέχρι τῶν τελευταίων του ἡμερῶν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσε τὸ «ἐγκώμιόν» του ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένον ὕμνον.

Ἀπὸ εὐπορον, ἂν καὶ ὄχι πλουσίαν οἰκογένειαν, ὁ Βησσαρίων ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη τὴν πρώτην, τὴν γενικὴν του μόρφωσιν μέσα εἰς τὸ ἀληθῶς πολιτισμένον περιβάλλον μιᾶς πόλεως, τῆς ὁποίας οἱ δεσπότες ἐπροστάτευον τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας καὶ οὗτοι ἐσημειοῦτο ζωγρά πνευματικὴ κίνησις. Οἱ Κομνηνοὶ καὶ οἱ μεγιστάνες τῆς Τραπεζοῦντος εἶχον πάντοτε, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ Πανάρετος, ἀνοικτὰς τὰς πύλας τῶν ἀνακτόρων των καὶ τῶν σκιερῶν κήπων των, τοῦ Μαρμαροῦ τοῦ Μίθρου, τῆς Φιανόης, διὰ τοὺς λογίους καὶ τοὺς καλλιτέχνας. Ὅτι δὲ καὶ ὁ Βησσαρίων ἐπροστατεύθη ἀπὸ τοὺς Κομνηνοὺς, γνωρίζομεν ἀπὸ τὸν «προσφωνητικόν» του, τὸν ὁποῖον νεώτατος εἰσέτι ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Αὐταυράτορα τῆς Τραπεζοῦντος Ἀλέξιον τὸν IV καὶ τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον φυλάσσεται ἀκόμη εἰς τὴν Βατικανὴν βιβλιοθήκην. Πραγματικὸς τοῦ ὅμως προστάτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δοσίθεος, ὁ ὁποῖος ἀναγκωρίας τὰ μεγάλα πνευματικὰ προσόντα τοῦ νέου, τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Βασιλεύσαν, διὰ νὰ διδασκῆται ἀθηρικὴν καὶ φιλοσοφίαν.

Ἐκεῖ εὗρισκομεν τὸν Βησσαρίωνα μέσα εἰς μίαν πλουσίαν πνευματικὴν κίνησιν, τῆς ὁποίας πρῶταται ὁ ἴδιος ὁ σοφὸς καὶ πολυγράφος Αὐτοκράτωρ Μανουήλ, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχουν ἄνδρες σπουδαῖοι ὅπως ὁ ἐμπιστος τοῦ ἡγεμόνος Δημήτρι-

ος Χρυσολωρᾶς, ὁ Μέγας Σακελλάριος καὶ Ἀνατολιστῆς Γεώργιος Χρυσουκοκῆς, ὁ Ἰωάννης Εὐγενικός, ὁ Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος, ὁ Γεώργιος Σχολάριος ὁ σοφὸς ἐπίσκοπος Σηλυβρίας, πρὸς τὸν ὅποιον ἰδιαιτέρως συνέστησε τὸν Βησσαρίωνα ὁ προστάτης του Δοσίθεος καὶ τόσο ἄλλοι. Αἱ φιλοσοφικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ συζητήσεις, διὰ τὰς ὁποίας δλόκληρος ἡ Αὐλὴ συγκαλεῖται ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὰ παλάτια τῶν Βλαχερνῶν, ἀπασχολοῦν ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ προσελκύου ἐπιφανεῖς ξένους ὅπως τὸν Ἀουρίσπα καὶ τὸν Φραγκίσκον Φίλελφον, ὁ ὁποῖος τὸ Βυζάντιον ἀνεγνώρισεν ὡς ἀληθινὴν πνευματικὴν του Πατρίδα καὶ, ἴσως διὰ νὰ συνδεθῆ στενότερον μὲ αὐτὸ, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ διδασκάλου τοῦ Ἰωάννου Χρυσολωρᾶ, Θεοδώραν, τὴν ὁποία Βυζαντινὴν κόρην, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἐπὶ ἕτη σύντροφος τοῦ βίου του καὶ παραστάτις τῶν πνευματικῶν του προσπαθειῶν.

Μέσα εἰς τοιοῦτον περιβάλλον εὐρισκόμενος, ὁ νεαρὸς ἀκόμη Βησσαρίων, εὐθίχεται μὲ ἀκέρεστον εἰψαν μαθήσεως, εἰς τὰ διδάγματα τῶν μεγάλων σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶνε μόνον διανοούμενος ποὺ θέλει νὰ μορφωθῆ εἶνε ἀκόμη καὶ πρὸ παντὸς πατριώτης. Τὸν φιλογερὸν του πατριωτισμὸν καὶ κατὰ τὴν πρώτην του ἀκόμη νεότητα, μᾶς προδίδει ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτά του γραπτὰ, φυλασσόμενον εἰς τὴν Μαρτιανήν: «Ὁρθὸν καὶ δίκαιον εἶνε, λέγει, νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ τιμῶμεν, νὰ ὑπηρετῶμεν τὴν Πατρίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν τὸ φῶς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ λίκνον τῶν πατέρων μας». «Οἱ γονεῖς δὲν θὰ ἦσαν γονεῖς, τὰ τέκνα δὲν θὰ ἦσαν τέκνα, πρόγονοι δὲν θὰ ὑπῆρχον, χωρὶς τὴν Πατρίδα». «Ὅχι μόνον τὰ εὐεργετήματα, τὰ ὁποία δεχόμεθα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποία μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν οἱ πατέρες προσφέρουν εἰς τὰ τέκνα των καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποία οἱ Βασιλεῖς ἀπονέμουσι καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποία χαρίζουσι εἰς ἀλλήλους οἱ φίλοι, ὅλα εἰς τὴν Πατρίδα ἀνήκουσι καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ εὐγνώμων εὐλογία».

Τὸν πατριώτην αὐτὸν δὲν ἰκανοποιεῖ τὸ πολιτικὸν περιβάλλον. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὠνειρεύετο μίαν νέαν περίοδον Ἑλληνικῆς ἀμύνης, βλέπει γύρω του καθὰρ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς παρακμῆς καὶ τοῦ μαρasmus. Ἐνῶ

ὁ ἀμείλικτος καὶ ἀσυγκράτητος ἐχθρὸς ἔχει ἤδη καταλάβει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἄλλοτε κοσμοκρατείας Αὐτοκρατορίας, ἐνῶ εὐρίσκεται ἤδη πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Βασιλείδος τῶν Πόλεων, ἐνῶ ὁ Μουράτ ὁ Β', μὲ τὴν τρίμηνον τοῦ 1422 πολιρκίαν, φαίνεται ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ προεδοποιήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν περὶ τοῦ ἐκπεριουμένου τρομεροῦ κινδύνου, οἱ ἐντὸς αὐτῆς εὐρισκόμενοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἐξαντλοῦνται εἰς πολιτικὰς διενέξεις καὶ εἰς ἀτελείωτους δογματικὰς συζητήσεις, ἐνίνας ἀκριδῶς τὰς συζητήσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν «βυζαντινισμοῦ», ἐδυσφήμησαν ὅλην τὴν ὑπεροχὸν χιλιετῆ ἱστορίαν μιᾶς τῶν ἐνδοξότερων Ἑπικρατειῶν. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ζωὴν ὁ Βησσαρίων, δέχεται, χωρὶς πολλὰς ἀντιρροήσεις, τὰς συστάσεις τῶν προστατῶν του ἐπισκόπων, ὅπως ἀφισιωθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου 1423 προσχωρεῖ εἰς τὸ τάγμα τῶν Βασιλειανῶν καλογήρων. Τὸν Ἰούλιον τοῦ ἴδιου ἔτους δίδει τὸν ἀσκητικὸν τοῦ τάγματος ὄρκον καὶ προσλαμβάνει τὸ θρησκευτικὸν του ὄνομα, τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀσκητοῦ τῆς Θηβαΐδος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεχωρίσθη μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του καὶ μὲ τὸ ὅποιον παρεδόθη εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ μοναστήριον ἡ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ νεαρὸς καλόγηρος, γράφει ἀδιακώπως: ἐγκώμια, προσφωνητικὸς, ὑπομνήματα, λόγους, ἐπιστολάς, ἀλλ' ἀνήμη καὶ ποιήματα, τοὺς γνωστοὺς νεανικὸς ἰάμβους του. Καὶ ἡ σοφία, ποὺ διακρίνει ὅλα αὐτὰ τὰ πρωτόλεια, ἡ παρατηρητικότης, ἡ φιλοσοφικὴ διάθεσις, διαφαίνονται ἤδη σαφῶς καὶ προκαλοῦν τὴν προσοχὴν τῶν συγχρόνων του.

Ἡ φήμη ἐνὸς μεγάλου σοφοῦ, ἡ ὁποία ἔχει κατακτήσει τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολὴν ὅλην, τὸν ἐλκύει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ φήμη τοῦ Γεωργίου Γεμιστοῦ ἢ Πλήθωνος, ὁ ὁποῖος ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Πελοπόννησον κοντὰ εἰς τὰ ἔρειπια τῆς Σπάρτης τοῦ Λυκούργου, ποὺ ἐθαύμασε καὶ ὤμησεν ὁ Πλάτων, ἀναδιδόνει τὸ διδάγμα τοῦ ἀθανάτου Ἀθηναίου, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως διαδίδει ἕνα ἐνθουσιαστικὸν κήρυγμα ἀναδημιουργίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ μεγαλείου. Νεαρὸς ἀκόμη διάκονος ὁ Βησσαρίων, κατορθώνει ὀλίγον μετὰ τὸ 1426.

νὰ ἀποσταλῆ εἰς τὸ Βασιλειανὸν μοναστήριον τοῦ Μιστρᾶ.

Δύσκολον εἶνε νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τοῦ Βησσαρίωνος κατὰ τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα διήλθεν εἰς τὸν Μιστρᾶν, πλησίον τοῦ περιέργου ἐκείνου σοφοῦ. Καὶ τοῦτο παρὰ τὴν θαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἦρωας μας διετήρησε μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς πρὸς τὸν περιφρονητὸν διδάσκαλόν του. Διότι τὸ φωτεινὸν καὶ μετρημένον τοῦ Βησσαρίωνος πνεῦμα, δὲν θὰ ἠδύνατο τόσον εὐκολὰ νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὸ περίπλοκον φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Πλήθωνος, ὁ ὁποῖος ἐξῴθει τὴν Πλατωνικὴν ὀρθοδόξιαν του μέχρι τῆς ἀρνήσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅμως συνεδούζε τὸν Πλατωνισμὸν του μὲ διάφορα σημεῖα ἀπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Ζωροάστρου, τοῦ Βάνχου, τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Τρισημερίστου, μὲ διδάγματα ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινούς νεοπλατωνιστάς, τὸν Ἰσλαμισμὸν, τὴν Ἑβραϊκὴν Καβάλλαν. Ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζομεν καὶ ποὺ μᾶς πιστοποιοῦν μεταγενέστερα θαυμαστὰ φιλοσοφικὰ ἐπιτεύγματα ἀπὸ τὴν εὐθουκρίαν καὶ τὴν Χριστιανικὴν του πίστιν κοντὰ εἰς τὸν διδάσκαλόν του. Καὶ οὕτω ἠδυνήθη — ὅπως καὶ ὁ ἴδιος τομίζει εἰς τὴν περιφρονητὸν πρὸς τὸν Γεώργιον Τραπεζοῦντιον ἀπάντησιν του — νὰ μὴ τυφλώνεται ἀπὸ τὸν Πλατωνισμὸν του, νὰ ξεχωρίζῃ ἐκείνας τὰς δόξιας του, τὰς ὁποίας δύναται νὰ παραδεχθῆ, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ εἶνε ἀπαράδεκτοι, νὰ συνδύξῃ ἐπιδειξίως τὸν Χριστιανισμὸν του πρὸς τὰς κλασσικὰς του μελέτας καὶ νὰ δύναται οὕτω νὰ καταστῆ πραγματικὸς παράγων τῆς πνευματικῆς Ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὸν Μιστρᾶν ὁ Βησσαρίων δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ μοναστήριον του καὶ εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Πλήθωνος. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ του εὐγλωττία, ἡ θαθεῖα του μόρφωσις, ἡ διπλω-

ματινὴ του δεξιότης, τὸν ἔχουν ἤδη καταστήσει εὐρύτερα γνωστὸν καὶ οὕτω χρησιμοποιεῖται συχνὰ διὰ διπλωματικὰς ἀποστολάς (ὅπως π. χ. ἡ ἀποστολὴ του διὰ μίαν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Τραπεζοῦντος) καὶ δι' ἐκκλησιαστικὰς περιοδείας εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου, ὁ ἐνδοξὸς Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκκινήσει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον διὰ νὰ εὕρῃ μετὰ τινα ἔτη τὸν θρυλικὸν θάνατον εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Βατιλευούτης, εἶχεν ἤδη γνωρίσει τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ καλογήρου αὐτοῦ καὶ πολὺ γρηγορὰ τὸν μετακαλεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου τὸν καθιστᾷ ἡγούμενον ἐνὸς ἀπὸ τὰ Βασιλειανὰ μοναστήρια.

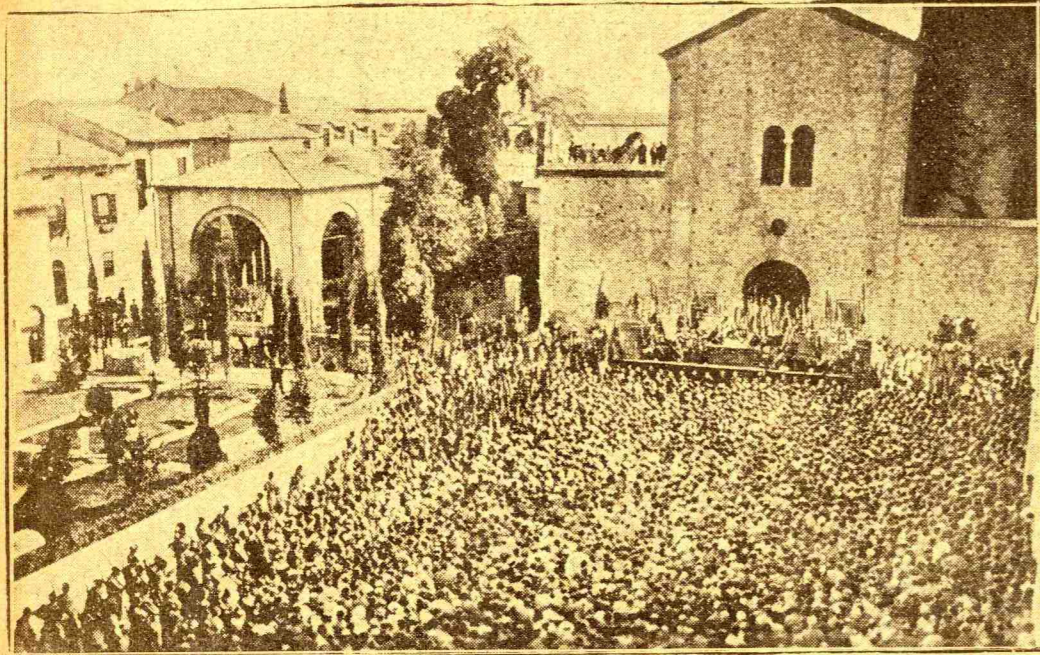

Ἄλλ' ἐπεὶ ὁ Βησσαρίων συναισθάνεται ἤδη θαυτέρον ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν τρομερὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἀντιλαμβάνεται, ὅτι μόνον του, ἀποχωρισμένου ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἀσώθητον ἀπὸ τὰς μεγάλας καὶ ἰσχυράς πολιτείας τῆς Δύσεως, τὸ Βυζάντιον, εἶνε ἀφελῶς καταδικασμένον εἰς τὴν καταστροφὴν. Τὴν πεποίθησιν του διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς συνεννόησεως μὲ τὴν πανίσχυρον Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἔχει ἤδη σχηματίσει καὶ δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὴν ἐκδηλώσῃ. Καὶ ὅταν ἐρχονται ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Δυτικῶν καὶ προτείνουν τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἑνωσιν, ὁ Βησσαρίων ὑποστηρίζει ἐντόνως τὰς ἀπόψεις του, ἰδίως εἰς τὰ ἐπανειλημμένα συμβούλια, τὰ ὁποῖα συγκλοῦνται διὰ τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Αὐτοκράτορος ἢ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ὁ περίφημος ἤδη κληρικὸς συμμετέχει μαζὴ μὲ τὸν Μάρκον Εὐγενικόν, τὸν Πλήθωνα, τὸν Ἰσιδώρον, τὸν Ἀμοιρόυτζην καὶ τοὺς ἄλλους συγκλητικὸς ἢ λαϊκοὺς.

A. A. K.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

Η ΖΩΝΗ ΤΟΥ ΔΑΝΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΑΒΕΝΝΑΝ

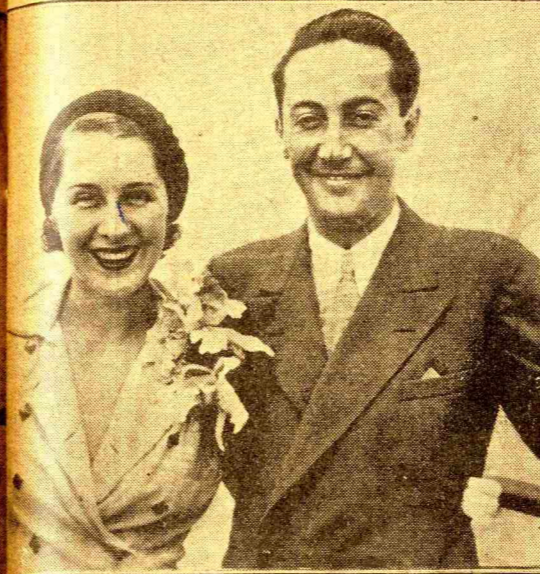
Εἰς τὴν ὀραίαν Βυζαντινὴν καὶ μεσαιωνικὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Ραβένναν, ἐγένοντο προσφάτω μεγάλα ἑορταί, ἀφιερωμένα εἰς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Δάντη, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ εἰργάσθη ἐκεῖ, κληθεὶς ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Γκὺ Πολέντα, τὸν νεώτερον. Περὶ τὸ μνημεῖον, ὅπου ἐτάφη ὁ Δάντης καθωρίσθη ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν «Ζώνη τοῦ Δάντη», εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται ἀπόλυτος ἡρεμία καὶ ἀποφυγὴ κάθε θορύβου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ἡ συγκέντρωσις τοῦ κόσμου εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν κατὰ τὴν ελετήν τῆς καθιερώσεως τῆς «Ζώνης Νεαντέσκα».

ΑΓΓΛΟΙ ΑΠΟΜΑΧΟΙ

Ὅπως κάθε χρόνον, ἐγένετο πρότινων ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδίνον ἡ μεγάλη παρέλασις τῶν στεγαζομένων εἰς τὸ «Βασιλικὸν Νοσοκομεῖον» γηραιῶν ἀπομάχων. Ἀνωτέρω ἕνας γηραιὸς ἀπομάχος τυμπανιστῆς κατὰ τὴν παρέλασιν.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Ὁ περιφωτισμένος Καναδὸς ἡθοποιὸς Νόρμα Σήρρε, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν εἰς τὴν τῶσας δραματικῆς ταινίας, εἶνε κατ' αὐτὰς — ὅπως ἀγγηγέθη — καὶ ἡ ἴδια θύμα ἑνὸς ἀληθινοῦ δράματος. Πρόσφωτος ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της Ἰρβίγκ Τάλμπεργκ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας τῶν καλλιτέρων σκηνοθετῶν τοῦ κόσμου καὶ ὁ ὁποῖος προσφάτως εἶχε διευθύνει τὸ δράμα τῆς θανατικῆς ταινίας «Ρωμαῖοὶ καὶ Ἰουλιέττα». Τὸ πλῆγμα ἦτο τόσο τραγικὸν διὰ τὴν Νόρμα Σήρρε, ὥστε ἐκλονίσθη τὸ λογικὸν της καὶ, εἰς στιγμὰς ἰσχυρῶς, νομίζει ὅτι εὕρισκεται ἀκόμη μετὰ τὸν σύζυγόν της καὶ τοῦ ὁμιλεῖ. Ὑπάρχουν φόβοι, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορήσῃ πλέον νὰ παίξῃ εἰς τὸν κινηματογράφον.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΝ ΝΕΛΣΩΝΑ

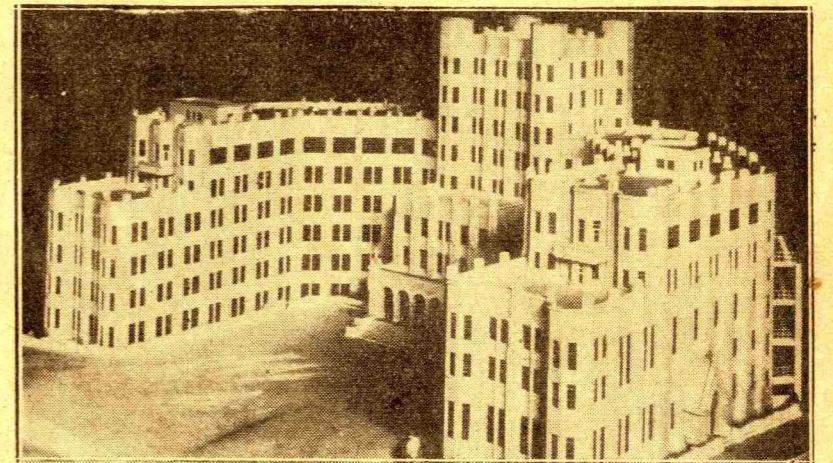
Μια χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς ναυμαχίας τοῦ Τραφάλγκαρ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Μικροὶ Ἀγγλοὶ ναυτοπαῖδες μεταφέρουν τὸν στέφανον, ποὺ θὰ καταθέσῃ ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «οὐ νικητοῦ τοῦ Ναπολέοντος «Βίκτορου».

ΑΙ ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

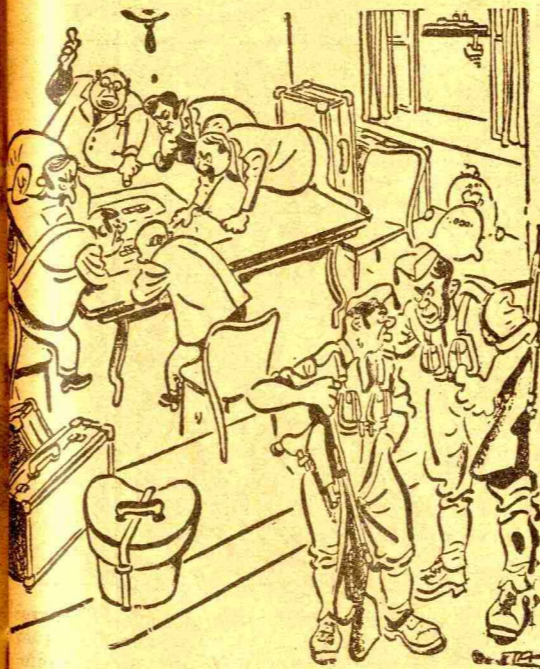
Ἡ πυκνότης τῆς κυκλοφορίας τροχοφόρων καὶ πεζῶν εἰς τὸ κέντρον ἰδίως τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀνέστανται δυσκόως περισσότερον καὶ προξενεῖ σοβαρὰν στενοχωρίαν εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν. Τὰ αὐτοκίνητα δυστυχῶς πολλαπλασιάζονται κάθε ἔτος καὶ ἐν τούτοις ἡ κυκλοφορία τῶν οχημάτων ἐπιβραδύνεται λόγῳ τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀστυνομικῶν μέτρων, εἶνε καὶ ἡ ἐπιβολὴ προστίμων εἰς τοὺς πεζοὺς, οἱ ὁποῖοι διασχίζουν τὸν δρόμον περισσότερον τῶν τριῶν φορῶν ἐντὸς τῆς ἰδίας ὥρας. Τὴν δυσκολίαν τῆς κυκλοφορίας χαρακτηρίζει καλὰ τὸ ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν 42αν ὁδὸν τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΕΝΑ ΙΔΡΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΤΟΚΙΟ

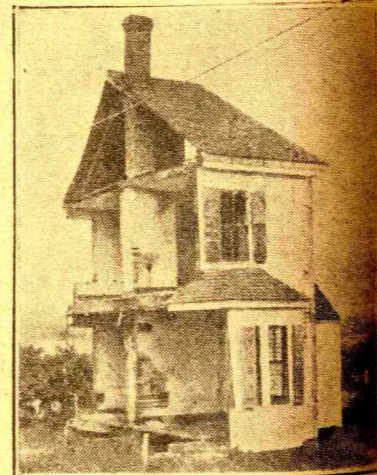
Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τόκιο ἀνεγείρει ἕνα ἐργαστήριον ὑγιεινῆς, προσωρισμένον διὰ τὰ ἐπιστημονικὰς ὑπερ τῆς λαϊκῆς ὑγιεινῆς ἐρεῦνας 200 ἰατρῶν καὶ φοιτητῶν. Τὸ θαυμάσιον ὅσον καὶ τεράστιον ἐργαστήριον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία δεῖκνυε τὸ μοντέλο, θὰ εἶνε ἕτοιμον τὸ προσεχὲς ἔτος.

ΩΝ Η ΜΑΔΡΙΤΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΠΕΣΗ

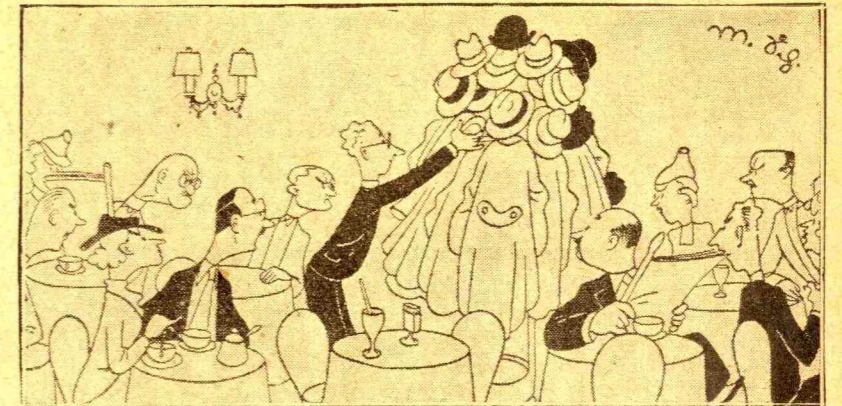
Μια χαριτωμένη Γερμανικὴ γελοιογραφία. Ὁ πρῶτος «δυναμιτέρος» (δυναμιτιστής): Νομίζει ὅτι ὅρα οἱ κύριοι ὑπουργοὶ σπουδάζουν τὸν χάρτην τῆς Μαδρίτης; Ὁ δεύτερος δυναμιτιστής: Δὲν βαρεῖσαι. Μετῶν τὸ ἄνω ὀροφίον τοῦ Σοβιετικοῦ πλοίου μετὰ τὸ ὁποῖον ἔσταν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἰς τὸ Νιουμπερπὸρτ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνήκε κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς δύο ἰδιοκτήτας. Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ὑπάρχει ἡ νομοθεσία τῆς ἐξ ἀδιαίρετου ἰδιοκτησίας, ὁ ἕνας ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ τὸ ἰδικόν του ἥμισυ καὶ ὁ ἀγοραστὴς τὸ κατεδάφισε. Καὶ μένει ἤδη τὸ ἄλλο ἥμισυ, μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ δεύτερος ἰδιοκτήτης δὲν ἔσσει τί νὰ κατε-

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ ΖΩΗΝ

Ὅταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐτελείωσαν πρῶτον θέλῃ νὰ πάσῃ τὸ παλτό του εἰς τὸ ἐστιατόριον.

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΗΡΙΑΔΑ

Αί έορταί τής εκατονταετηρίδος τής Φιλελευθέρου Εταιρείας, πού διεξάγονται κατά τās ημέρας αυτές, έδωσαν τήν ευκαιρίαν να σημειωθούν σκηναι άλλθως συγκινητικά. Ούτω έφθασαν από τās μακρυγās επαρχίας των και από χώρας του υποδούλου Έλληνισμού ήλικιωμένοι κυρίαί, αι όποιαι δέν ήθελαν επί ουδενί λόγω να λείψουν από τήν μεγάλην έορτήν του παλαιού και αγαπημένου σχολείου των. Υπέργηροι κυρίαί, μόλις δυνάμενοι να σταθούν εις τὰ πόδια των και υποβασταζόμενοι από τās έγγονας των, προσήλθον εις τās έορτάς και τὰ δάκρυα δέν έπαυσαν να θολώνουν τὰ μάτια των. Γηραιαι διδασκάλισται επανείδον δια πρώτην φοράν μετά πάροdon δεικντηρίδων παλαιάς μαθητριάς των και έμαθον, ότι έν τώ μεταξύ αι μαθήτριάι αυτές είχαν αποκτησει παιδιά και έγγονα. Γιαγιά, μητέρα και κόρη προσήλθον μαζί εις τόν έορτασμόν του Άρσακείου, διότι και αι τρεις υπήρξαν μαθήτριάί του και πολύ γρήγορα θά έγγραφη εις τώ Άρσακίειον και τώ κοριτσάκι τής τετάρτης γενεάς. Έκπαιδευτικόν ίδρυμα πού προκαλεί τούτῳτα συγκινητικās εκδηλώσεις άφοσιώσεως και αγάπης, είνε άσφαλῶς άξιον να ζήση όχι μόνον μίαν, αλλά περισσότεράς εκατονταετίας.

ΔΥΣΤΥΧΙΑ, ΒΡΟΜΑ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ

Τόν συγγραφέα τών «Ευλίνον Σταυρών» Ρολάν Ντορζελές, τόν γνωρίζουν άναμφισβητήτως όσοι παρακολουθοῦν τήν Γαλλικήν φιλολογίαν. Είνε άσφαλῶς ένα από τὰ δυνατότερα λογοτεχνικά τάλαντα πού ενεφάνισε μεταπολεμικῶς ή Γαλλία. Ο Ντορζελές, κάθε άλλο παρά φασιστής είνε· απ' εναντίας αι πολιτικά πεποιθήσεις του είνε μάλλον άριστεραι. Καί με τήν ειλικρινεστέρα συμπάθειαν πρὸς τήν Ρωσσίαν και τώ κομμουνιστικόν πείραμα ανεχώρησε πρὸς διμήνου δια τήν Μόσχαν. Τās ημέρας αυτές επέστρεψε· και αι έντυπώσεις, τās όποιας άπεκόμισαν εκείθεν και τās όποιās έν

περιλήψει άνεφερον εις μίαν συνέντευξίν του:

«Δέν γνωρίζω τόπον, ή μάλλον δέν γνωρίζω καθεστῶς, τὸ όποιον να μέ άπεγοήτευσε τόσον βαθειά. Ταξιδεύων εις τήν Ρωσσίαν, επήγαινα από άπογοητεύσεως εις άπογοητεύσιν. Η έρευνά μου ειλικρινής, άτομική, προσεκτική και άπολύτως άντικειμενική, μου έπιτρέπει να τονίσω, ότι δέν ύπάρχει χώρα εις τόν κόσμον, εκτός ίσως τής Κίνας, όπου ο λαός να είνε τόσον δυστυχημένος. Εις τήν Ρωσσίαν επικρατεί, με όλίγας λέξεις, τὸ καθεστῶς τής δυστυχίας, τής βρωμερότητος και τής τυραννίας.»

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Θά ήθέλαμεν άνωσ να άποσπάσωμεν από τήν ένδιαφέρουσα αυτήν συνέντευξιν του διακεκριμένου Γάλλου συγγραφέως και ένα χαρακτηριστικόν παράδειγμα του τρόπου, με τόν όποιον άπονέμεται ή περίφημος Σοβιετική Δικαιοσύνη.

«Είχα τήν περιέργειαν και τήν πονηρίαν, λέγει ο κ. Ρολάν Ντορζελές, να παρακολουθήσω απ' αρχής μέχρι τέλους διαφόρους συνεδριάσεις Ρωσικῶν δικαστηρίων. Ίδού δύο τυπικαι περιπτώσεις: «Ενας εργάτης δικάζεται διότι εκλεψεν ένα ζευγάρι παπούτσια από ένα συνάδελφόν του.

— Γιατί εκλεψες τὰ παπούτσια; τόν έρωτά ο δικαστής.

— Γιατί ο σύντροφος είχε δύο ζευγάρια και τὰ δικά μου έλυωναν.

— Πάει καλά.

«Και ο κλέπτης άθωώνεται και απολύεται άμέσως.

«Δευτέρα περίπτωση: Κατηγορείται άλλος εργάτης. Εύρίσκην εις τὰ ακουπίδια του εργοστασίου ένα ίδιάντα από πεσσι προς μεταβίβασιν κινήσεως και εκοφην ένα κομμάτι για να κάμη μίαν ζώνην.

— Γιατί εκλεψες αυτό τὸ κομμάτι; έρωτά ο δικαστής.

— Γιατί δέν είχα λεπτά να αγοράσω ζώνη ή τιάσινες.

— Δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα. «Σās φαίνεται άπιστευτον, συνεχίζει ο κ. Ντορζελές. Καί όμως τὸ πρῶμα είνε άπλοῦν. Κατά τήν Σοβιετικὴν νομοθεσίαν, εις τήν πρώτην περιπτώσιν πρόκειται περί κλοπῆς κατά ιδιῶτον, ή όποια επιτρέπεται, εις τήν δευτέραν όμως περιπτώσιν πρόκειται περί αλοπῆς· κατά τὸν κολλεκτιβιστικόν συνόλου... Πόσον θά ήθελα να ήμποροῦσαν οι άγαθοί εργάται, πού παρασύρονται εις τās χώρας μας από τὰ καθημερινά κομμουνιστικά κηρύγματα, να έγνώριζαν τόν κομμουνισμόν εις τήν εφευργήν του, να έγνώριζαν τήν άπιστίαν τυραννίαν τής Μπολσεβικικῆς δικτατορίας.

Μόνον έτσι θά έπειθόντο ότι αυτό πού τους διαφημίζουν ως παράδεισον είνε εις τήν πραγματικότητα κόλασις.»

ΠΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ 1970.

Η γνωστή Γαλλική εφημερίς «Αδιάλλακτος» ήρχισεν από τής παρεούσης Τετάρτης μίαν πρωτότυπον και άρκετά ένδιαφέρουσαν έρευναν. Έθεσεν εις σειράν γνωστών Γάλλων πολιτικῶν και διανοουμένων τὰ εξής έρωτήματα: «Ζῶμεν άναμφισβητήτως μίαν εποχήν μεγάλης πνευματικής και κοινωνικής κρίσεως, ή όποιή ίσως να όφείλεται εις τήν πνευματικὴν άναστάσιον, πού επέφερον ο πόλεμος, ίσως εις τήν εξαιρετικῶς ταχειαν πρόδοδον τής επιστήμης και τής τεχνικῆς, πρὸς τήν όποιαν δέν προλαμβάνει να προσαρμοσθῆ ή άνθρωπος. Πάντως φαίνεται δικαιολογημένη ή πρόβλεψις, ότι από τήν κρίσιν αυτήν θά προέλθῃ νέος προσανατολισμός τών ανθρώπων και τών Έθνῶν. Ποία νομίζετε, ότι θά είνε ή μορφή του κόσμου εις τὰ 1970; Θα έχουν εννοθῆ τὰ Έθνη δια τής Κοινωνίας τών Έθνῶν εις ένα παγκόσμιον ή πανευρωπαϊκόν συνασπισμόν, ή θά έχουν, τούναντίον, διαιερθή και χωρισθῆ άκόμη περισσότερον; Θα έχουν μεταδληθῆ τὰ σύνορα τών Εύρωπαϊκῶν χωρών δια πολέμων ή ειρηνικῶς; Θα έχουν εκλείψει όρισμένα Έθνη ή δημιουργηθῆ νέα;»

Πρώτος απήτησεν εις τὰ έρωτήματα ο γνωστός Γάλλος συγγραφεύς κ. Ντυαυέλλ, ο όποιος μάλλον άπέφυγε τὰ δύσκολα έρωτήματα και περιωρίσθη να δεβαιώσει, ότι ο χρυσός θά έχη παύσει να άποτελῆ τὸ κύριον μέσον τών άντιπλάγων και ότι ο κομμουνισμός θά έχη πλέον τελείως υπερβληθῆ, άποδειχθείσης τής όλης επιστημονικῆς άσυνητησίας του.

Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τήν 26ην Οκτωβρίου συνεπληρώθησαν εκατόν έτη από τής ημέρας που εις τήν έν Παρισίους πλατείαν του Συντάγματος ύψώθη ο όβελίσκος πού θαυμάζουν όλοι οι ξένοι. Τὸ κολοσσιαίον τούτο μνημείον ήτο ένας από τούς δύο όβελίσκους, πού ήσαν ιδρυμένοι έμπροσθεν εις τὸ Ραμσειον, τὸ κτίριον δηλαδή πού εχρησιμοποιείτο ως παλάτι και ναός εις τὸ Λούξορ τής Αιγύπτου. Είνε θαυμάσια διατηρημένοι και τὸ ύψος του άνευ του βάθρου φθάνει τὰ 22 μέτρα. Η περιμετρός του εις τήν βάσιν είνε 9.70 μ., τὸ βάρος του ύπο-

Η ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

— Έγώ έβαλα κιάλας τὸ βούτυρο εις τὸ τηγάνι και περιμένω.

λογίζεται εις 220.528 κιλά και ο όλος όγκος του άντιπροσωπεύει μάζαν 80 κυβικῶν μέτρων γρανίτου.

Η μεταφορά του μνημείου — τὸ όποιον προσεφέρθη εις τήν Γαλλίαν από τόν Μωχάμετ-Άλυ — άπήτησεν άφαντάστους κόπους και ειδικόν πλοίον, όπως τούς μεγαλειέτους κόπους άπήτησεν ή άνίδρουσίς του εις τήν πλατείαν του Συντάγματος.

Η ΑΙΓΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Όπως έγράφαμεν ήδη δια μακρῶν εις προηγούμενον τεύχος, έωρτάσθη κατ' αυτές ή πεντηκοστή επέτειος τής ένταῦθα Άγγλικῆς Αρχαιολογικῆς Σχολῆς. Επί τής ευκαιρίας ταύτης, εις τούς Τάϊμς του Λονδίνου εδημοσιεύθη μακρόν και έμπεριστατωμένος άρθρον του καθηγητού Μγρες, εις τὸ όποιον εκτίθεται πὸς άπεφασίσθη ή ίδρυσις τής Σχολῆς.

Η ιδέα τής θεμελιώσεως μιάς αρχαιολογικῆς σχολῆς, κατά τὸ πρότυπον τής Γαλλικῆς και του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ίνστιτούτου, πρέπει να άναζητηθῆ, ως γράφει ο Άγγλος καθηγητής, εις ένα άρθρον του σερ Richard Jebb, πού εδημοσιεύθη εις τήν «Fortightly Review», τόν Μάϊον του 1883.

Τὸ άρθρον επέσυρε τήν προσοχήν του τότε πρίγκιπος τής Ουαλλίας και κατόπιν Βασιλέως Έδουάρδου του 7ου, όστις συνεκάλεσε σύσκεψιν τών περισσότερον ένδεδειγμένων, κατά τήν όποιαν άπεφασίσθη ή διενέργεια έράνων. Η Έλληνική Κυβέρνησις προσέφερε τὸ εικόπεδον παρὰ τούς πρόποδας του Λυαθηττου και ο σερ Francis Peurce, ο όποιος υπήρξε και ο πρώτος διευθυντής τής σχολῆς, τῷ 1886, τὸ στέδιον. Μεταξὺ τών δραστηριοτέρων ιδρυτῶν της, υπήρξαν ο καθηγητής Percy Gardner, ο τότε Έλλην έν Λονδίνο προσβεβητής Ιωάννης Γεννάδιος, ο σερ Frederic Leighton και διάφοροι άλλοι. Πρέπει όμως να τονισθῆ και πάλιν, ότι ή Σχολή όφείλει τὰ περισσότερα εις τόν πρίγκιπα τής Ουαλλίας, ο όποιος δέν έπαυσε να τήν περιβάλλῃ με τήν συμπάθειάν του.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Εις τήν βιβλιοθήκην τής Αγίας Σοφίας εις τήν Κωνσταντινούπολιν, ανεκαλύφθη ένα χειρόγραφον ύψιστης σημασίας. Είνε ένα είδος οδηγού, εις τόν όποιον αναγράφονται εις τέσσαρας γλώσσας αι φράσεις, τās όποιās έπρεπε να γνωρίζουν οι εις τήν κύλην του Σουλτάνου, ως και ο ίδιος ο Σουλτάνος, εις τήν Έλληνικήν, δια να άπαντούν και να συνεννοούνται. Αι φράσεις είνε γραμμένα εις τήν Τουρκικήν, τήν Περσικήν, τήν Σερβικήν και Έλληνικήν, είνε δ' έγλωσσικαι και άπαντητικαι εις τὰ έγκόμια.

Κατά τόν Τουρκον, ο όποιος ανεκαλύψε τὸ χειρόγραφον, τούτο θά έχη

γραφῆ κατά τὰ χρόνια του Μωάμεθ του Κατακτητου και τὸ πρῶμα θά έχη ούτως. Κατά τήν περίοδον εκείνην τής Τουρκικῆς Ιστορίας, ή Έλληνική ήτο ή επιστήμη γλώσσα και τών σουλτανικῶν άνακτόρων και τής Τουρκικῆς Κυβερνήσεως εις τās σχέσεις της πρὸς τούς ξένους.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΝΤΟΛΙΟΥ

Ένα Ιταλικόν βιβλίον, τὸ όποιον άσφαλῶς θά επιτύχη μεγαλειέταν κυκλοφορίαν από κάθε άλλο, εξέδθη κατά τās ημέρας αυτές εις τήν Ρώμην. Είνε ή «Ιστορία του Αιθιοπικού πολέμου», γραφεύσα ιδιοχειρῶς από τόν νικητήν του στρατόρχην Μπαντόλιο. Ο άπείριτος Ιταλός στρατιώτης, ο όποιος δέν άποφεύγει τās βαρύτερας εϋθύνας, άλλ' αντιθέτως μόνον τās τιμῆς και τήν έπίδειξιν, άπεσώθη, ως γνωστόν, εις τόν ιδιωτικόν βίον μόλις κατέκτησε τήν Αντίς Αμπέμπα, ανεκρούθη άντιβασιλεύς τής Αιθιοπίας και έγένητο άντικείμενον έξαιρετικῶν τιμῶν εκ μέρους τής φασιστικῆς Ιταλίας. Εις τὸ σπίτι του έπανελθόν, έπεδῶθη εις τήν συγγραφήν τής Ιστορίας τής κατακτήσεως τής Αιθιοπίας, τήν όποιαν έγγραφεν επί τής βάσεως τών προσωπικῶν του άναμνήσεων, τών επισήμων διαταγῶν και τών σημειώσεων πού εκράτησε. Πρὸς μῆκος περίπου έτελειώσε τήν συγγραφήν του και τήν παρέδωσε πρὸς εκτύπωσιν. Ο Μουσσολίνι, όμως, ο ίδιος ήθέλησε να γράψῃ τόν πρόλογον, ο όποιος και προστάχθη του βιβλίου. Τήν παρελθούσαν δέ Τετάρτην, έπέτειον τής κατακτήσεως τής Ρώμης από τόν φα-

σιμόν, ο στρατόρχης Μπαντόλιο έπεσώφη τόν Ντοτσε και τὸ προσέφερε τὸ πρώτον έκτυπωθῆν άντίτυπον του βιβλίου, ως τὸ προσωπικόν του δῶρον επί τής έορτῆς.

ΕΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Είνε γνωστόν ότι εις τήν Ηπειρον ήμπορεί να συλλεξη κανεις ώραιότατα δημοτικά τραγούδια, συναγωνιζόμενα εις παραστατικότητα τὰ τραγούδια του Μωρηά. Αλλά και ή σαλαδομένη Βόρειος Ηπειρος έχει δημοτικά τραγούδια με φράσιν, νόημα και ψυχῆν πού συγκινούν βαθύτατα.

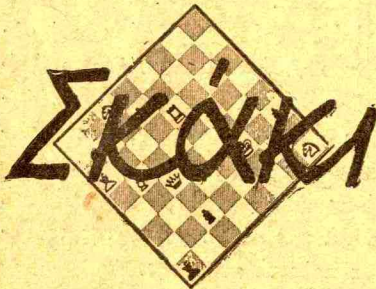
Ο καθηγητής του Δ' Γυμνασίου Πειραιώς, κ. Παπαχαρίσης, δημοσιεύει δύο άνέκδοτα βορειοηπειρωτικά τραγούδια, πού θά ήμπορούσε να χαρακτηρισθῶν ως διαμάντια τής δημοτικῆς ποιήσεως.

Ίδού τὸ έν:

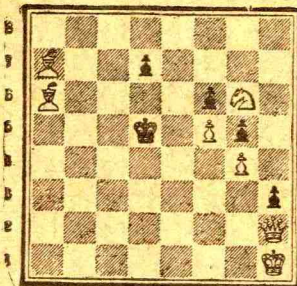
Πουλάκι εβγήκε απ' τή γῆς κι' από (τόν κάτω κόσμο) πούχε τὰ νύχια κόκκινα και τὰ φτερά (βαμμένα). Πιάνουν γυναίκες και ρωτοῦν, άντρες (και τὸ ξετάζουν). — Μολόγα μας, μωρὸ πουλι από τόν (κάτω κόσμο). — Τί να σῶς πῶ, κυροῦλέ μου, τί (να σῶς μολόγω; Βάζουν τούς άντρες πάτομα και τής (γυναίκες θύρες και κείνα τὰ μικρά παιδιά τὰ βάζουν (παραθύρια. Κι' ένα πολὺ μικρὸ παιδι δέν μπόρ-α (τὸ μεράσουν, πού τῶχ' ή μάννα μοναχὸ και ζαχα- (ροθρεμμένο,

ΗΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 7 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Θ	Α	Λ	Α	Ξ	Ο	Π	Ο	Ρ	Ο	Ξ
Η	Ρ	Α		Α	Π	Α		Α	Μ	Α
Ξ	Τ	Ε	Μ	Μ	Α		Η	Χ	Ω	
Α	Α	Ρ	Ω	Ν		Ε	Ρ	Ι	Ξ	
Υ		Τ	Α	Ι	Μ	Ξ		Ι	Κ	
Ρ		Η	Β	Ο	Υ	Λ	Η	Θ	Η	Ν
Ο	Υ	Ξ		Ν	Α	Ο	Ν		Ο	Α
Φ	Α			Ξ	Β		Γ	Η	Ν	
Υ	Ι	Ω		Ε	Α	Κ	Ρ	Α	Τ	Α
Λ	Α	Τ		Τ	Ι	Κ	Η	Τ	Ο	
Α	Ι	Ω	Ν		Ι	Μ	Α	Ξ		
Ξ	Υ	Ξ	Μ	Α	Ρ	Α				

Αρ. 4.
Υπό Κ. Erlin
Μ α υ ρ α

α β γ δ ε ζ η θ
Α ε υ κ ά

Λευκά: Ρθ1, Βθ2, Αα6, α7, Ιη6, Σζ5, γ4=7.
Μαύρα: Ρδ5, Σδ7, ζ6, η5, θ3=5.

Τά Λευκά παίζουσι και κινούνται μετ εις δύο κινήσεις.

Τά όνόματα έκεινων, όστινες ήθελον άποστείλει την όρθήν λύσιν μέχρι μεσημερίας της προσεχούς Παρασκευής, θα δημοσιεύσωμεν την Κυριακή μετά της λύσεως. Αι λύσεις δέον να άπευθώνονται: «Εστία», «Σκάκι».

*Εκ της διεθνούς Ολυμπιάδος.

Λευκά: Ρίχτερ (Τσεχοσλοβακία).
Μαύρα: Φράσεζ (Βουλγαρία).

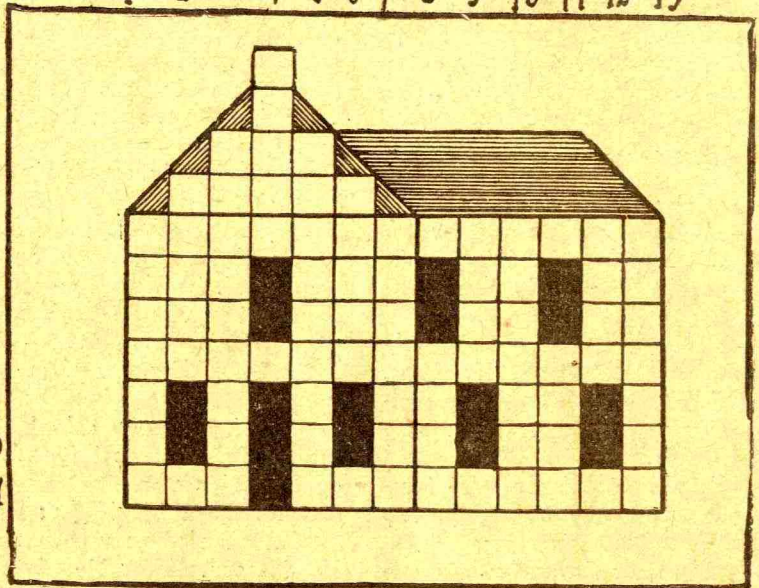
1. γ4, Ιζ6 2. Ιγ3, ε6 3. δ4, δ5 4. ε3, Ιδ7 5. Ιζ3, Αε7 6. α3, γ6 7. Αδ3, δΧγ 8. ΔΧγ4, ε5 9. Αα2, α6 10. Ο—Ο, Αδ7 11. ε4, Ο—Ο 12. ε5, Ιδ5 13. Βδ3! Ηε3 14. Ιε4, θ6 15. Αδ2, γ5 16. δΧγ, ΑΧγ5 17. Αδ1! Αε7 18. Ιδ6, ΑΧδ6 19. Βη7+Ρζ3 20. εΧδ6; 21. ΑΧθ6! Βζ6! 22. Αη5, ΒΧε2; 23. Ηα2, Βε3 24. Αθ6! Βγ3 25. Ιη5! Ιε7 26. ΑΧη7! και τά Μαύρα ήκατέλιπον την παρτίδα.

*Αλληλογραφία: Σ. Μπίτων; δέν δυνα-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ άρ. 8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

Οριζοντίως:

3. Νήσος.
4. Πόλις της Εδρώτης.
5. *Αποδέχομαι θέτων εις ένέργειαν και την χείρα μου (μετοχή οδδ.).
6. Πρόσωπον της *Αγ. Γραφή: σωθέν εκ της καταστροφής δύο πόλεων.— Ζώνον— Αντωνυμία (αιτ.)— Βρέγες.
7. *Αντωνυμία (θηλ.)— Συλλαγή διπλασιαζομένη άποτελει όνομα που δίδεται συνήθως εις τούς σκύλους.— Δύο γράμματα άπό την κοινότητα: Διόπεισι.— *Αρθρον.
8. Κατά τρόπον σύμφωνον πρός την επίσημην του θραίου.
9. Ζώνον.— Μουσική νότα.
10. *Επίρρημα χρησιμοποιούμενον επί θρκου.— Δύο γράμματα άπό την λέξιν: άστοργος.
11. *Επίρρημα χρονικόν.— *Ασθένεια.

Καθέτως:

1. *Άλλη όνομασία του χρησιμοποιούμενου εις τον στρατόν της ήθρας έμβόλου.
2. Μέρος του ήμερολογίου.
3. Ζώνον δηλητηριώδες (αιτ.).
4. Μέρος του σώματος.
5. *Αστίλβωτα.
6. Δένδρον της οικογενείας των μηλοειδών.
7. *Οργίλος (κλητική).
8. *Εβραϊος γενάρχησ συναλλαγεϊσ μετά του άδελφου του δια φαγητού.
9. *Άγγλος ιατρος έφευρέτης φαρμάκου.
10. *Επίθετον διδόμενον εις Ιερόν πρόσωπον (γεν.).
11. Πόλις της *Ασίας.
12. *Επίρρημα τροπικόν.
13. Φωλέα πτηνών.

μεθα, έλλείψει χώρου. Χ. Παπαριστιδην, *Αμφισσαν; *Ακολουθεϊ 66!

Λύσις άρ. 3.

1. Ιδ5—66!

*Απειλή 2. Ι66—γ4+μάτ.

α') 1. Ρε5ΧΠδ4 2. Βα7—α1 μάτ.

β') 1. Αε3ΧΠδ4 2. Βα7—68 μάτ.

γ') 1. ζ5—ζ4 2. Πδ4—δ5 μάτ.

*Ορθήν λύσιν άπέστειλαν:

Σ. *Ανδρούσος, Β. Μιχαλάκης, Χίος, Α. Σ. Ντολιόπουλος, Ε. Α. Νομικός, Μ. Βερονίκης.

Σημ. Θα δημοσιεύσωμεν προσεχώς και μερικά προβλήματα 3 κινήσεων.

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑΣ

παιδίατρος, έπιμελητής παιδιατρικού τμήματος Εδωγγελιομού. Δέχεται όδδς Σόλωνος 110. Τηλέφ. 20.075. *Όραι έπισκέψεων 8—10 και 3—6.

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΤΕΡΠΟΥ

Καθίσταται γνωστόν εις την πελατεϊαν μας, ως και εις την πελατεϊαν της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ, της όποιας τυγχάνομεν οι προμηθευταί γουναρικών, ότι τό επί της όδου ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 12 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ έπλουτίσθη με τά έκλεκτότερα και τά άρίστησ ποιότητος γουναρικά παντός είδους ρενάρ, έπανωφόρια, ζακέτες κλπ. *Η έργασία ως πάντοτε καλλιτεχνικωτάτη και μοντέρνα. Τιμολύ πάμφθγοι. *Άπλή έπίσκεψις άρκεί να πείση κάθε κυρίαν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έν Παλαιώ Φαλήρω και άκριβώς παρά τό *Έντεν οικία διώροφος. Τιμή εύκαρίας. Πληροφορίες παρά τώ δικηγόρω κ. Κωνστ. Μιχ. Χρυσουλάρη, Πανεπιστημίου 37. Τηλέφωνον 29.305. 464